

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 234

1928

— Κάθε λόγος σας, κύριε, ή παρουσία σας
μοναχέ, ειναι για μένα βουτιά!
Μόλις ελγα μπή στο δωμάτιό μου, ένας πυ-
ροβολισμός άνηχησης ξαφνικά. Ήρθεσά σον
γρήλη πρός την
καυκασιική πόρτα,
πού άδηγούσε από
τον κήπο μας πρός

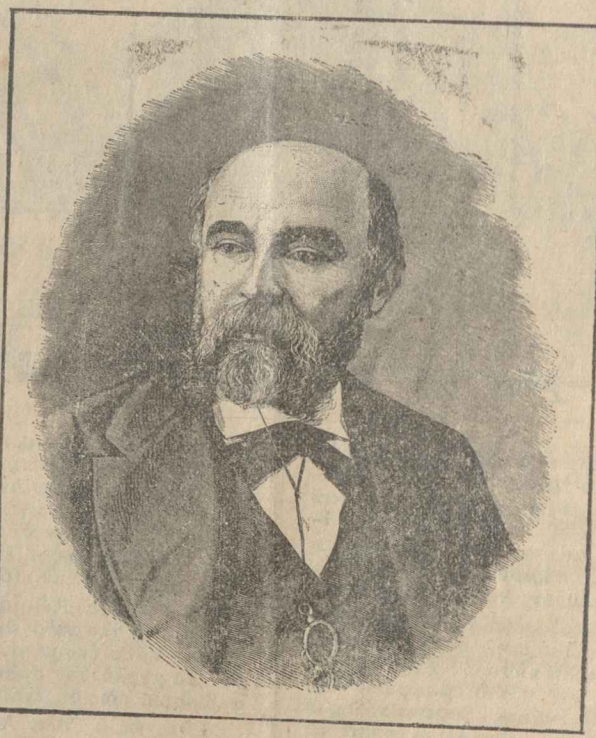
ψυχή μου, όταν την αντίκρισα, δά λέγεται... "Όταν έκαλεσαν τον άντρα της να εξετασθή, αυτός δεν ήθελε να καταθέσει το παραμυθό και τον ανάγκασαν ν' απαντήσει μονάχα σε μερικά τυπικά ερωτήματα. Στο τέλος όμως στάθηκε για μία στιγμή και είπε πως είχε να προσθέσει ακόμα κάτι. Τότε η γυναίκα του γύρισε και τον κύτταξε κατάματα. Τα μάτια της μαρτυρούσαν μιάν άπεραντη άγάπη και μαζί μιά άφωνα παράκληση. Φαίνονταν σά να του έλεγε: «Μη! Μη! Για τό Θεό! Μην είπης τίποτα»! Ο Ροβέρτος χαμήλωσε τά μάτια τον, κοκκινίζοντας. Και δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο στην κατάθεσή του...

Η Ζένη καταδικάστηκε σ' ένός χρόνου φυλάκιση. Όταν της διάβασαν την απόφαση, ανατρίχισε σύγκορη και λίγο έλειψε νά πέσει κάτω λιποθύμη, αν δεν τή βαστούσε ο δικηγόρος της. Όλα αυτά είχαν τελειώσει και η φτωχή Ζένη έδουλε τό κεφάλι της ύποταχτικά στη μοίρα.

Μετά λίγη ώρα η Ζένη ήρθε στί γειτονικό δωμάτιο, όπου είχαν συγκεντρωθή, για νά μάς άποχαιρέτησιν. Πρώτος την πλησίασε ο άντρας μου και της φίλησε τό χέρι. Ύστερα πλησίασε κι' εγώ και της έδωκα τό χέρι κλαίοντας. Φύγαμε και την άφήσαμε για λίγο μονάχη με τον άντρα της. Τι είπαν μεταξύ τους, δεν ξέρω. Πρόσβα μόνον ότι ο Ροβέρτος Δέυτον, όταν σέ λίγο πατέβαινε τίς σκάλες του δικαστηρίου, έμοιαζε σά να τον βάραινε κάποια κατόρα.

Ο Ράφ Δέυτον είχε γίνει πειά καλά. Η πληγή του έκλεισε, μά εξακολουθούσε νά μένη στί σπίτι του ξαδέφρου του. Έγιαν μάλιστα και...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Μιά μέρα ο Ράφ με παρακάλεσε νά στειλώ στί ταχυδρομείο ένα γράμμα. Ήταν άρκετά χοντρού, κι' όπως είδα στί φάκελλο άπευθύνονταν πρὸς τόν πατέρα του Ροβέρτου. Του έγραφε, όπως μου είπε, για κάποιο ζήτημα και μαζί του στέλγε και τίς άφημερίδες, πού δημοσίευαν τή δική.

Ύστερα από λίγο καιρό ο Ράφ έλαβε ένα τηλεγράφημα και την άλλη μέρα ένα κομμάτι άμάξι σταματούσε μπροστά στί σπίτι κόν Δέυτον. Ο Ράφ έβρεξε νά ύποδεχθή τους επισκέπτες και σέ λίγο είδα νά κατεβαίνει από τάμαξί μιά ηλκωμένη κυρία και ένας γέρος, σοβαρός, άσπρετικά λαμπρού παρουσιαστικού. Ο Ράφ τους όδήγησε στί κώσκι του κήπου, όπου κι' έκάθισαν. Σέ λίγο έφτασε κι' ο Ροβέρτος. Έβρεξε πρὸς τους ξένους, άγκαλιαστικα, φιλήθηκαν κι' άπ' αὐτό και από μερικά λόγια πού είπαν μεταξύ τους, καταλαβα πως ήσαν οί γονείς του Ροβέρτου. Σάν έπέφρασε η πρώτη συγγίνη, κάθονταν όλοι τους πειά στίς όντες όγκιο, ήσυχοι, καλοδιάθετοι και χαρούμενοι.

— Α! φαίνεται ότι ο Ροβέρτος άποφάσισε πειά νά τή χωρίση την ερημη Ζένην, είπα με τό νού μου.

Τήν άλλη μέρα τό ίδιο κομμάτι άμάξι σταματούσε μπροστά στί σπίτι των Δέυτον. Ο Ροβέρτος, οί γονείς του και ο Ράφ άνέβηκαν. Όλοι τους φαίνονταν σοβαροί, μά όχι και λυπημένοι. Τήν ώρα πού ξεκινούσαν, στεκόμουν στί παράθυρό μου και κατάπληκτη άκουσα τόν πατέρα του Ροβέρτου νά δίνει στίς άμαξίες τους τή διεύθυνση των φυλακών, όπου ήταν η Ζένη. Δεν ήθελα νά πιστέψω στα ίδια μου τ' αυτιά.

Στίς φυλακές η Ζένη έμεινε σέ ξεχωριστό καθαρό δωμάτιο, χωρίς νάχη κομμάτι άπικονομία κι' άλλους φυλακισμένους. Όλη την ημέρα διάβαζε ή έγραφε για νά ήσυχάζη τή φουρτούνα της καρδιάς της. Τίς πρώτες εβδομάδες έκλαιε, έκλαιε αδιάκοπα, μά λίγο - λίγο έγινε ήσυχότερη. Πολλές φορές σήκωνε τά μάτια της περίλυπα πρὸς τό σιδερόφρακτο παραθυράκι της φυλακής. Ένα κομμάτι γαλάζιου ούρανο ήτς χαμογελούσε κι' έννοιζε τότε την έλπίδα νά πλημμυρίζη την καρδιά της. Μονάχα όταν πήγαινε νά την έπισκεφθή ο άντρας της, φωτιζονταν τό πρόσωπό της από πραγματική χαρά. Μά κι' ούτ' ή χαρά πολύ σπάνια τή δοκίμαζε, γιατί πολύ σπάνια έδιναν στί Ροβέρτο την άδεια νά την βλέπη.

Σήμερα ήταν πόλη η ημέρα πού θα πήγαινε. Από ώρα η καρδιά της σφυροκοπούσε και κάθε λίγο τέντωνε ταύτι της μιν άκούση άπ'έξω στίς πλάστες του διάδρομο τό βήματα του Ροβέρτου της. Τέλος σέ μιά στιγμή άκουσε βήματα νά πλησιάζουν. Άρ- πένιασε σάν τό άσπρο σάλι πού σκέπαζε τό παγομένο κεφάλι της. Δεν ήσαν τά συνηθισμένα βήματα του Ρ. βέρτου. Ήσαν βήματα πολλών ανθρώπων και πού βορραία. Νά ήσαν τάχα οί φύλακες; Τι τήν ήθελαν;

Η φτωχή γυναίκα ζάρωσε σέ

μιά γωνίτσα του κελλιού της κι' έτρεμε. Σά μιά σιγή η πόρτα άνοιξε τριβοβλόντας και μπήκε ο Ροβέρτος με τους γονείς του και τόν ξαδέφρο του. Τρελλή από τή χαρά της η Ζένη έπήδησε και έπεσε στην άνοιχτή άγκαλιά του άντρα της. Έξασσε όί ποί κι' άλλοι μπροστά κι' ούτε πρόσθεσε τόν πατέρα του Ροβέρτου, πού άλλοτε ούτε τόνομά της δέν ήθελε νάκούη και τώρα ήτς δακρύσει από συγκίνηση.

— Εδώ μου, είπε ο σεβάσιμος γέρος με φωνή πού έτρεμε, ζώή μας στί άξίς θά είνε άφιερωμένη σ' εσένα, πού με την εύχυσία σου και τόν ήρωισμό σου, έσωσης την τιμή του Ροβέρτου μας.

Η μητέρα του Ροβέρτου την είχε άγκαλιάσει και την έσφιγγε στί γέφυρα στήθης της. Ο Ράφ πλησίασε κι' αὐτούς και χαιρώταν τή Ζένην, η οποία έβλεπε όλα αυτά μά κατάπληξη. Της φαίνονταν πως όνειρεύεται. Ένας ύπάλιλος της φυλακής μπήκε στί γέφυρα και της έδωκε νά ύπογράψη κάποιο έγγραφο. Της έδιναν χαρή και τότε τόν έλευθερώ αέρα και τή σπιντιά εύτυχία. Κοντά της καθισμένη η πεθερά της, της χαιδεύει άπαλά - άπαλά και με πειρη στοργή τά μαλλιά και τό μέτωπο.

Κόρη μου, τής λέει, πού βρήκες τόση γενναιοέπεια, όταν νά δεχτής νά δικαστής και νά καταδικαστής όού άντί για τό Ροβέρτο; Καλή μου μητέρα, απαντάει η Ζένη, όταν είδα τό Ράφ έσπλωμένο στί χλόη και τό Ροβέρτο νά κρατά τό πιστόλι στί χείρα του, όταν είδα τά μάτια του νά μένα τρέμω και τρέλλω, όμωσος πού άρ- παξα τό πιστόλι από τό χέρι και τήν είπα ότι θά πάω άγιά τή θού του νά νά άντί γι' αὐτόν. Έτσι έδοσα την τιμή του και τό λογικό του, γιατί αὐτο- ρα θά τρελλάζονταν.

— Καλή μου κόρη! είπε η γρη- λή- τον, άνδ οί λυγμοί της έπιναν τό λα- μύ και τά δάκρυα πλημμύριζαν τά μά- τια της. Πολύ σπάνιες είνε η γυναίκες πού έχουν την καλή σου καρδιά και τή γενναιοέπεία σου.

Και πλησιάζοντας φίλησε τή νή- της στί μέτωπο...

Ελεονώρα Φεράδων

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΖΙΛ

Ο Μπαλζάν είχε την μαγία νάνα- τεύεται διαρκώς σέ διάφορες έπιχει- ρήσεις από τίς όποιες όμοια πάντοτε έ- βγαινε ζημιωμένος. Τά παθήματά του άντoύτοισ δέν τού έγίνοντο μοθήματα. Έφτασε νά τού πη κανείς η και νά έπιχειρήση για νάχρίση η φαντασία του νά όργανήζη κυριολεκτικώς... Η φαντα- στική έπιχειρήσις έπαινε όμωσος με- στί σκέψη του σάρκα και όστά, και, σέ λίγα δευτερόλεπτα, ήταν ικανός νά τή όρίσει... ως και την τιμή πού θά έπαρ- χαν στί χρηματιστήριο η μετοχές της νέας εταιρίας, πού άνελέγκταμε την έ- πιχειρήση...

Στήν πλατεία του χρηματιστηρίου έ- κριβός, έτυχε μιά μέρα, νά συναντήση τόν φίλο του Ερρίκο Μον- νιέ. Τήν στιγμή εκείνη ο Μπαλζάν βρισκόταν σέ πλήρη έπιχειρη- ματική έμπνευση. Έπηρε, λοιπόν, τόν Μοννιέ από τό μυστικό του έξέθεσε τάς βάσεις της έπιχειρήσεώς του, κατέστρωσε τά σχέ- διά του, παρέταξε αριθμούς και δέν άργησε νά βεβαιώση ότι από έφτά εκατομμύρια, ο καθένας τους τουλάχιστον...

Ο Μοννιέ τόν άκουσε ως τό τέλος χωρίς νά τόν διακόπη. Και μόνον όταν είδε ότι ο ένδοξαστής φίλος του είχε τελειώσει τό λογίδριό του, έγείρισε και τού είπε:

— Άπέναντι των εκατομμυρίων πού θά κερδίσουμε, δέν μπο- δίνεις, σέ παρακαλώ, μιά μικρή προκατοβολή... πέντε φράγκα...

ΑΣ Τ' ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ

Κάποιος Γερμανός στατιστικός είχε την ύπομονη νά ύπολογίση τόν μέσον όρο των βημάτων πού κάνει ένας χορευτής. Και βρήκε ότι στί συνηθισμένο ταγκό κάθε χορευτής κάνει τόσα βήματα, όσα θά έφταναν για νά κινή, αν κινώ- χορούσε καν' εύθειαν, έναν πε- ρισσό 1.200 μέτρων. Καν' άνα- λογίαν στί τoάγλoυ, ο χορευ- τής περπατάει 2 χιλιόμετρα. Προ- χωρώντας δά σ'αυτός ύπολογισμός του μάς λέγει ότι σέ κάθε χο- ρευτική έσπερίδα κάθε χορευτής βαδίζει 18 σχεδόν χιλιόμετρα!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Θί παρηγοριόταν γρήγορα η Ίωάννα και θά δεχόταν νά έ- νωθή με τόν βαρύνω.

Η σκέψις της Ίωάννας ήσαν πού μελαγχολικές. Σκέπτοταν πό- σο τραγικά, πόσο θλιβερά τελεί- ασε τό πρώτο άγνό της ζώή της ειδικό. Και τώρα πειά... Η τήν δέν είχε γι' αὐτήν κανένα θέλητρο, θά προτιμούσε νά πέ- θαινε!... Τον κ. Μαρκεσάν πού τόσο άσασχολούσε την μητέρα της, η Ίωάννα ού-ε τόν σκεφτότανε καθόλου. Ήταν θλιμμένη, με- λαγχολική, άπελπισμένη...

Μά περνούν τόσο γρήγορα η θλίψις σ' αὐτή την ηλικία!

Η μαρκεσία τού ήξερε καλά αὐτό. Η Ίωάννα ήταν νέα ακόμα και νάμζε πώ; οί πόνοι της καρδιάς κροτούν για πάντα...

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Όταν έφτασαν στί σπίτι τους είχαν έτοιμάσει κι' όλας τό τού. Η μαρκεσία είπε στην Ίωάννα νά καθήση μαζί της στί τραπέζι, μά η Ίωάννα δέν είχε διάθεση για τίποτα. Έννοιουθε τραυματική έάντληση, σάν νάχε περσοπήρηση επί ώρας. Γι' αὐτό παρακάλεσε τή μητέρα της νά την άφήση ν' άναπαυθή λίγο. Η μαρκεσία δέν έφερε καρμιά άντίρρησης. Λίγων ώρων άνάπαυσις όίεσσε μεγάλο καλό στήν κόρη της.

— Έλας δίκιο, τής είπε. Πήγαινε στήν κώσκι σου, παιδί μου, και πλύνεσαι λίγο. Αὐτό θά σέ άνακουφίση πολύ. Έλα όμοις νά σέ ελίσσω πρώτα...

Η Ίωάννα έόσπυσε κοντά στή μητέρα της, η οποία την άγκάλιασε και την φίλησε τρυ- φερά.

— Πήγαινε, παιδί μου, τής είπε κατόπιν. Άρκετά ύπέσφρες σήμερα...

Μόλις η Ίωάννα μπήκε στήν κάμαρά της πέταξε τό καπέλλο της σ' ένα κάθισμα, τρά- βησε τόν σύρτη για νά μιν την ένοχλήσουν και έσπλώθηκε στί κρεβάτι της. Έμεινε έτα, πλοκαμένη, με κλειστά τά μάτια, άρ- κητή ώρα ως πού νά συνέλθη από τήν κου- ρση. Ύστερα άνασηκώθηκε κι' έβγαλε από τόν κόρφο της τό γράμμα πού της είχε δώσει η θεία Μαργε. Δέν είχε βρή εύκαιρία νά τό διαβήσθ τό μεσημέρι. Και τώρα ήταν άνοη- μνη νά τό άνοίξη, νά δη τι της έγραφε τίς τελευταίες στιγμές της ζωής του, ο άγαπη- μένος της.

Ψίπσε τόν φάκελλο και τόν έσχισε στήν άκμή. Η συγκίνησις της ήταν μεγάλη...

Άνοιξε τέλος την επιστολή, κι' όλη την τρεμούλα των χειρών της. Μόλις άντίκρισε τό γράμμα του Ζώρζ τά μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Φτωχή, βασανισμένη μου άγάπη! ψι- έθλα...

Σβόγγισε κατόπιν τά μάτια της και προ- σέβησε νά διαβάση. Ο γραφικός χαρακτήρας ήτον τρεμουλιαστός, κι' έδειχνε με πόση άγωνία γράφτηκε τό γράμμα αὐτό, πόσο έξαν- τλημένος ήταν ο Ζώρζ όταν τό έγραψε.

Ένας βαθός στεναγμός βγήκε από τό στήθος της Ίωάννας, η οποία άρχισε νά διαβίξη, σταματώντας κάθε τόσο για νά σφον- γίση τά δάκρυα πού βούρκαναν στί μάτια της η για νά συγκε- κτήση τά δυνατό της άναφυλτά.

Και νά τι της έγραφε ο άτυχος νέος; τίς τελευταίες στιγμές της ζωής του:

«Άγάπη μου!... Πλουσιά μου Ίωάννα, στεγνή παρηγοριά της βασανισμένης σου ζωής, άγάπη μου, άγάπη μου... πε θά ί ν ω!...

Ο Θεός έξερει με πόση άγωνία συγκατιέμαι για νά σου γράψω τό τελευταίο αὐτό γράμμα. Μά και οί πυρετοί, γλυκειά μου παρηγοριά, φως και άμωνία της στερεμένης μου ζωής, Ίωάννα μου, καλέ μου άγγελε Διποθυμίας συνέχες με κανον νά σταματάς, ν' άναπαύουμαι λίγο και νά ξαναερχίζω. Τό χέρι μου τρέμει, μόλις μπορώ νά δροδιάξω τά λίγα αὐτά λόγια πάνω στί χαρτί... Νομίζω, έτσι πού έξαντλημένος διερκώς, πώς σού γράφω με τό αίμα της καρδιάς μου, με τίς τελευταίες σταλαγμα- τίες τού αίματός μου!...

Σβόγγω τά δόντια μου, σέ σκέπτομαι και κάνω κουράγιο, για νά προεφτάσω νά τελειώσω, για νά με ήσυχή η στεγνή μου πνή, πριν έχούσω έδώ τόν πόνο της μαύρης μου καρδιάς... Πα- ρακαλώ τό Θεό νά μου δώση λίγη δύναμη ακόμα για νά συνε- χίσω. Τόν ίκετεύω με λόγια Θεού: — Θεέ μου!... Κόρις!... Λυπήσου με. Έκτάδε την άγωνία μου, χάρισε μου λίγες στιγ- μές ζωής ακόμα, δώσε μου τόν καιρό, Θεέ μου, νά της γράψω

τό τελευταίο μου γράμμα κι' ύστερα στείλε μου τό θάνατο νά με λυτρώση. Θεέ μου!...

Έσον μονίχα, Κόρις, ξέρεις πόσο την άγαπάω, γιατί βλέπεις βαθιά στίς καρδιές των ανθρώπων... Έσύ ξέρεις πόσο άγνή και άμόλυντη υπήρξε η άγάπη μας... Δώσε μου, Θεέ μου, τή δύ- ναμη νά της γράψω τό τελευταίο χείρε κι' έπειτα θά κλείσω τά μάτια μου και θά σβύσω όπως σβόνει μιά μικρή φλόγα, γιατί καταλαβαίνω πως μονάχα όλίγων δευτερολέπτων ζωή μου μένει...

Ναι, Ίωάννα, ύστερα από λίγες στιγμές τό χέρι πού σού γράφει τά θερμά κι' άπελπισμένα αὐτά λόγια θάνε παγωμένο, ξυλιασμένο. Η καρδιά πού τόσο σ' άγάπησε και τόσο λαχνα- ρούσε για σένα θά σταματήση κι' αὐτή, θά παγώση, θά πάγη νά χτυπάη...

Πεθαίνω, γλυκειά μου άγάπη!... Δέν θά σέ ξαναδώ πειά, δέν θά ξανακούσω τή μελωδική σου φωνή, δέν θά ξαναδω τόν ήλιο ν' ανατέλλη και νά φωτίζη την πλάση... Θά περάση ο χει- μώνας, άγάπη μου, θά ρθή η άνοιξη, όλα θά γελούν γύρω, τά λουλούδια θά φουντάουν και θά ευωδιάζουν στί δάσος, τά πουλιά θά κελδοούν... Κ' έγώ - ώ, Θεέ μου! - θά κοιμώμαι τόν αιώνα ύπνω τόν θάνατον, κάτω άπο τή γή!...

Μά μη λυπηθής, πολυαγαπημένη μου, μη λυπηθής, σέ πα- ρακαλώ... Έτσι ήταν γραφό μου. Δέν ήταν για μένα η ζωή, ού-ε η άγάπη, ού-ε η χαράς αὐτοῦ του κό- σμου... Τι ζητώ έγώ, ένας άρρωστος, ένα έρείπιτο, στίς κόσμο αὐτό; Τι δικαιώματα έχω πάνω στή καρδιά σου; Ναι, Ίωάννα, κι' αὐτό πούμινε ως τώρα ήταν μεγάλη κα- λωσύνη έκ μέρους σου. Μ' άγάπησες κι' όλη σου την καρδιά, χωρίς νά τό αξίζω. Άγά- πησες έναν έτοιμοθάνατο!... Γιατί νά γίνουμε πλέον έμπόδιο στήν εύτυχία σου; Σέ είσαι γεμάτη ύγεια, γεμάτη έμφορριά, καλή μου ά- γάπη, μικρή μου άγαπημένη. Σέ έχεις δι- καιώματα στή ζωή. Πρέπει νά ζήσης, νά εύτυχήσης. Σού το εύχομαι αὐτό, άγαπημένη μου, κι' όλη μου την καρδιά.

Δησμονήσέ με Ίωάννα... Ο,τι μου χάρε- σε ως τώρα ήταν πάρα πολύ. Σ' εύγνωμονώ γι' αὐτό, σού φιλά γονατιστός τά χείρα... Αὐτό είνε άλλωστε η πιδ μεγάλη χάρη πού έχω νά σου ζητήσω. Νά με ξεχάσης... Δέν θέλω νά πονέσης για μένα... Δέν θέλω νά στερηθής έξ αίτιος μου τίς χαρές του κόσμου. Ήμουν ένας φτωχός, ένας δυστυχισμένος πού βρέθηκε μπρο- στίς πόδες σου και σὺ τούδωτες ό,τι μπορούσες, τόν έλέησες με τόση καλωσύνη και γενναιοηπυχία!

Τι άλλη εύτυχία μπορούσα νά διεκτενώ στί μάση μου μοναξιά; Η άγάπη σου ήταν η πιδ μεγάλη χαρά της ζωής μου. Σ' εύχαρι- στώ... Σ' εύχαριστώ!... Μιά μόνη χάρη έχω νά σου ζητήσω ακόμα, πολυαγαπημένη μου. Αν έρθης τό καλοκαίρι στί μέρος αὐτό, θυ- μέσου για μιά στιγμή, για μιά στιγμή μόνο τόν άτυχό Ζώρζ κι' έλα στίς πόδες μου. Εδώσε πάνω στή χλόη πού θάξη φρεσάσει και θάξη σπύριξη τή γή, σπύριξε κοντά στί στανό μου και νά φθώσέ μου λίγα λόγια, με τά όποια νά με βε- βαίωνης πως είσαι εύτυχισμένη. Ψιθύρσέ μου σιγά, πολύ σιγά: — Ζώρζ, άκουσα τή συμβουλή σου, δέν πονώ, δέν ύποφέρω πειά... κι' έγώ θά σ' άκούσω μέσα στί χόμα, θά σ' άκούση η ψυχή μου πού θά φτερουγιά κοντά σου, στίς άτρα και θά νοιώ- σω μεγάλη άνακούφιση, άνέφερση άγαλλίαση...

Θά τό κάμης, άγάπη μου; Δέν θά λώση τό βασανισμένο μου κορμί, η ψυχή μου δέν θά βρή άνάπαυσι αν μου άρηθής την τελευταία μου αὐτή ένεισία...

Και τώρα, Ίωάννα, χείρε, χείρε για πάντα! Τά μάτια μου δέν θά ξαναεπένουν τά δικά σου, αιώνας σκότος και σιωπή θά με καταλάβη! Νοιώθω κι' όλας τίς πρώτες άνατριχίλες του θάνατου!... Ίωάννα... Ίωάννα, άγαπημένη μου, γλυκειά μου ά- γάπη, έγγελέ μου, χερσάφι μου, χείρε!...

Στί σημείο αὐτό δυνατό άναψίλντο άνάγκασαν την Ίωάννα νά σταματήση, τά μάτια της βούρκαναν, η φωνή της κόπηκε, η επιστολή της ξεφυγε άπό τό χέρι...

Ρίχτηκε άπελπισμένη στί κρεβάτι της κι' άφησε τόν πόνο της νά έσπαση... Πόσο άκρβα πληρώσε, αλήθεια, τή πρώτη έρω- τική χαρά της; ζωής της! Γιατί νά μη πε- θανη κι' αὐτή; Γιατί τής φέρνονταν τόσο σκληρά η μοίρα!

Εκλαιγε έτσι άρκετή ώρα με τό πρό- σπο κρυμένο στί μαξιλάρι...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΛΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Φ.

Από τις λίγες Αθηναίες που έχει μία δικαιολογία, που μιλάει άδυσπλόως γαλλικά με τρεις τέσσαρες—δύνη κοινά—λέξεις ελληνικές, γιατί τουλάχιστον είναι άποφα λόγος προφοράς, συντάξεως, απόλυτης ευκολίας. Η όμιλία της κάπως γρήγορη αλλά άψυχρή, ιδιότυπη και πρό πάντων διατεθειμένη να ανταποδώσει το ενδιαφέρον που υποκινεί. Σιλουέτα σβέλτη και εύκλινη σαν αλ- λουρο, προνόμιον που κυρίως γίνεται αντιληπτόν όταν χορεύει. Είναι ζωγράφος, και τα έργα της κυρίως διακρίνονται για την έντονη απόδοσις του σκίτσου που έχει πάντα έκφρασιν και κίνησιν. Γνωστοτάτη στις κοσμικές συγκεντρώσεις σπανίως λείπει από έκλε- κτήν δεξιών. Τελευταίως έβελιχθη σε μικροεστιαριαν φανατικήν.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Στο Τροκαντερό πολύς κόσμος κάθε βράδυ ίδιους Δευτέρα και Παρασκευή, όποτε και εκεί συγκεντρώνονται έχουν πολύ ενδιαφέ- ρον λόγω κομψότητας ντυσίματος, χαρακτηρισμένες κομμοστασιές, γνωστοί κοσμικοί κύκλοι.

Την παρελθούσαν Δευτέρα ο στόχος θαυμαστικών βλεμμα- των ήτο μία νεοτάτη κυρία εκ Ρουμανίας, κ. Γ. Τσακσιάνου, και πράγματι ήτο καταπληκτικά «chic» με φόρεμα από κρέμ σα- τέν θαμπό και γυαλιστερό κόκκινο λάκας, μία τούχαρμένη από καστόρι έπίσης κόκκινη, που έγαρνετο με κομμάτια έγκυστες ά- πό το ίδιο καστόρι σχηματίζαν πλάι ειδικού φιδόγου, ματωτό περί- φρημο, από γούνες άρσαντε «ραβέ» και γιακά εμμένον από γούνα μαφά - χουσί.

«Αλλη chic εμφάνισις ήτο η Δίς Δ. Χαροκόπου με κρέμ μπλέ μαρίν και ματωτό μπλέ μαρίν γαρνιρισμένο με λένζ. Κατόρθονο καπέλλο πολύ άσυνήθιστο μαύρο χωρίς μπλε έμπρο, αντίθετος στα πλάγια πολύ κατεβασμένα μάτια.

Πολύ χαρακτηριστική η Δίς Μαίρη Παναγοπούλου δε Άλεξαν- δρείας με μπλέ σιελ ζωρζέτ. Ένα σύνολον «έκδη σόμπα» έφεραν την Κυριακή από φύλγκα-σάτεν μαύρο σε φόρεμα πολύ μελετη- μένη, το φόρεμα όλο ήτο σχεδόν έμφανισμένο στην κομψή σιλου- έττα της και έπισθεν έσηματίζοντο δύο τεχνικά πανώ - φλοτάιν.

Την παρελθούσαν Κυριακή μπριζέ και χορός εις την βίλλα του κ. και κ. Αλ. Δημητριάδη. Το τουρνουά - μπριζέ συγκράτησε το ενδιαφέρον των νεαρών μπριζεζιστριών και μπριζεζιστών. Μετα- ξύ των όποιων Δες Ντένη και Αίλα Δημητριάδη με φορέματα πολύ chic ή μία από «ρέπ μπροντ» και η άλλη γκρι - άρζάν, Δίς Μικέττ Ζαφειροπούλου φασοροζίζουσα από χάριν φυσιογνωμία με ζωρζέτ καφέ και μπλέ, Δίς Δομαλά μπλέ κοπανάκι, κ. Δ. Κυρια- κοπούλου, τύπος κροαλής με πρόσωπο χωρικό φέρεμα και μετξ ροζέ μιντώ, Δίς Τ. Αλμπάνη δε Άλεξανδρείας, ώραιονάτη με λευκό κρέμ - γα - σιν και μπλε από καστόρι μπλέ μαρίν ένα σύ- νολον άγαντάσιν chic, Δίς Γ. Καντιώτη, πολύ νόστιμη με έμπριμε καφέ και χρυσά λουλούδια καστόρι καφέ - μπλέ.

Στο χορευτικόν τετραγών η άνηθοιότητα νεολαία άπελάμβανε βάλς και ταγκό. Έθαυμάσθη η χορευτική δεξιοτεχνία των κυριών Αλ. Ζαφειροπούλου και Α. Κυριακοπούλου.

Την παρελθούσαν Κυριακή στο Σάουλ κόσμος πολύς. Παρου- σαι γνωστές Αθηναίες. Παρόντες και οι σύντροφοι του μπριζέ, διότι η κρισιότερα άτραξιόν τώρα και της νεολαίας άκόμη, είναι τα χαρτιά.

Μετά το γάμπα άνάστα τα πράσινα τραπέζια, τα ό- ποια καταλαμβάνονται με άστραψαίαν ταχύτητα. Ο χορός θεω- ρείται πλέον ρουτίνα και οι κοσμικοί κύκλοι τον άποφεύγουν.

Μέσα στον πολύ κόσμο ξεχώριζε Δίς Ντορά παριζιάνικη σύνολον μαύρο και ροζ, Δίς Αρ- κουδάρη, Δίς Μ. Μιχαηλίδη με κόκκινη τουαλέττα, κ. Μπακο- πούλου πολύ έλαστική φυσιο- γνωμία, Δίς Δελή Β. Γεωργιάδη, σάν δλόδροστο τριαντάφυλλο μι- ροζέ κρέμ - σατέν σε φόρεμα έξαι- ρετική, Δίς Βεζανή πολύ χα- ρισματικές, κ. Α. Ζέτα ώραιονάτη με μαύρα, Δίς Κυριακοπούλου νοστιμωτάτη με κρέμ βυσσινί.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έκλεκτων περιεχομένων της είναι και τα εξής:

«Η καμπαίν» ελληνικό διήγημα του κ. Γρ. Ξενοπούλου, «Το Καπίστρι» Τούρκικο παραμύθι, «Το μυστικό του γυναικείου στο- τρομακτική σερκαϊά της Μόσχας», «Ο περίεργος τυχοδιώκτης», «Ο νέος θεατρίνος» κ.λπ. κ.λπ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ

σε καλή τιμή βιβλία παλαιά και βιβλιοθήκες

δρόκλινες. Πληροφορίες

Γραφεία μας, Λένκα 7.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΘΕΝΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΑΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Εσπρωτικό δι' έν έτος... Δρχ. 130 III Έξωπρωτικό λίφ. Άγγλος Μπ.

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβλήματα δύν ν' αποσπώνται της

των "Επίσημων" του "Μπουκέτου," κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα τέλη τιμώνται δρασμάς 2.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΕΛ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μτ. D. Stroumbos 261 w. 55th Str New-York City U.S.A.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Παράδοξες θρησκευτικές δοξασιές

Ένας γερμανός έπιστήμων όνόματι Τέξεν, δημοσίευσε σε μι άυστριακή έφημερίδα, μία περίεργη μελέτη, για την θρησκεία των άρχαίων Μεξικανών.

Οι Μεξικανοί πριν γίνουν χριστιανοί είχαν μία πολυθεϊκή θρησκεία. Γι' αυτόν τα άστέρια και οι πλανήτες ήσαν θεοί.

Ο μήνας είχαν έικοσι ήμέρες και κάθε ήμέρα από αυτές ήτο άφιερωμένη σ' έναν άστερισμό που συμβόλιζε μία θεότητα.

Μεταξύ του ήλιου και της σελήνης, θεών και αυτών, ήσαν όπως έφαντάζοντο, ένας πόλεμος άτελείωτος. Κι' ο πόλεμος αυτός άναπαριστάναται σε διάφορα μνημεία που βρεθήσαν στο Μεξικό.

Το φεῖδι έσυμβόλιζε την νύχτα.

Ο άετός που έπιτίθεται άνατίον του φειδιού ήταν το έλπι έμβλημα των Μεξικανών.

Ο Βιτσιλοπόττι, ο θεός του πολέμου, ήταν ένας από τους θεούς του ήλιου. Τόν παριστάσαν με δύο μόνον χρώματα, κό- κκινο και γαλάζιο. Το γαλάζιο συμβόλιζε τον ήλιο, και το κόκκινο τη ζωή.

Οι Μεξικανοί πιστεύαν ότι οι μεγάλοι άρχηγοί τους μεταφ- ρώνοντο σε πουλιά ή πεταλούδες.

Η νυχτερίδα ήσαν η ψυχή των γηρών που πεθάναν λυπημέ- νες και δυστυχισμένες.

Η κουκουβάγια ήσαν δε άλλου η προμήτιμη των Μεξικανών. Οι κλέφτες όταν έπέβαιναν, γινόντουσαν... πουτίκοι οι άνδρες και γουστρετίσες οι γυναίκες.

Η δέ μύγες ήσαν η άμαρτία και η κατάρεα, που προκάλεε κάθε ένας στη ζωή του, γι' αυτό δε, και έαναγνώριζαν στη γη να έμυρμασσαν στον καθένα το άδικημά του και να μην τον άφ- σουνε να ήσυχάσει...

Φαίνεται ότι στο Μεξικό ύληρχε πολιτισμός πρό πολλών αιώ- νων, ο όποιος χάθηκε μυστηριωδώς. Ποιός τον έξανάσσει; Δ- γνωστον!

Το μάτι του Γαμβέττα

Καθώς έξέροντο, ο Γαμβέττας, ήταν τυφλός από το ένο μάτι. Κατόν μιās μακροτίας και πολύ όδυνήτας άσθενείας άναγ- στηκε στα 1867, να πάη στον όφθαλμολόγο Βικτωρ και να τον κάνει την σχετική έγχείρησις.

Ένας μαθητής όμοιος του Βικτωρος, ο όποιος είχε παρηγεσθί στην έγχείρησι και ο όποιος είχε άκούσει προηγούμενος τον Γαμβέττα να μιλά, και τον θαύμαζε για την μεγάλη του έλ- γωστία, διατήρησε το μάτι του Γαμβέττα, μέσα σε μία γιάλη.

Όταν ο Γαμβέττας έφτασε στην πιο μεγάλη του δόξα, όμο- τρός έκαυχήθηκε για το παράδοξο κειμήλιο που είχε και έτος Άμερικανος βαθύπλουτος, του έδωσε ένα μεγάλο ποσό για να το άγοράσει.

Ο γιατρός δέχτηκε την προσφορά και έτσι το μάτι του Γα- βέττα μεταφέρθη στη Νέα Υόρκη όπου και έμεινε.

Όταν πρό έτών έπρόκειτο να γίνη η μεταφορά των λειψάνων του Γαμβέττα, στο μνημείο που του έκαμε η πατρίς του Νισσι, οι οικογένεια του μεγάλου πολιτικού, παρακάλεσε τον Άμερικανό του μεγάλου ποσού, να της δώσει και το μάτι του με- ταστάτης, για να το καταθέσουν στον τάφο του.

Ο Άμερικανός δέχθη, έπέ- στρεψε το μάτι, το όποιο και κατέθεθη στον τάφο του Γα- βέττα.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ

σε καλή τιμή βιβλία παλαιά και βιβλιοθήκες

δρόκλινες. Πληροφορίες

Γραφεία μας, Λένκα 7.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πουσα πάτερ μου, του μουρμούρισε στο αυτί ο Κοντόσταυλος. Νομίζω ότι είναι κατάλλη- λη η στιγμή ν' άνοιξης τα βαρέλια και να δώσης σ' όλους αυτούς να πιούν.

Ο Μαθουρίνος κατάλαβε τι έσημαιναν τα λόγια αυτά του Κοντοσταύλου. Άντελή- φθη άμέσως τους δούλους και προδοτικούς σκοπούς του δουκός. Του συνιστούσε να

πιούν... Μ' άλλους λόγους ο Κοντόσταυλος είχε το σχέδιό του. Τι σχέδιο; Καταχθόνιο βέβαιον. Σχέδιο σα- τανικό. Γιατί αν οι Ουγενότοι μεθούσαν θάσαν έτσι στο χέριο του...

Ο Κοντόσταυλος ήσαν εύχαριστημένος για το σχέ- διό του...

Βλέποντας δε άνάμεσα στο πλήθος το κατσουφια- σμένο και ύποκριτο πρόσωπο του Χαιρημαρία, τον ρώτησε:

— Αί! κατεργάρι!... Τι κάνεις έδω;

— Είμαι αλχημάτος πολέμου, έξοχότατε! άπάν- τως έμεινος.

— Αί! καλά! Η ειρήνη υπαγάγη και οι αλχημά- τες άποδίδονται. Πήγαινε να ζητήσεις τα κλειδιά των ύδρευσης μου. Οι γενναίοι αυτοί άνδρες πεινούν. Άς φάμε κι' άς πιούν.

Ένας ψευθοσιμώ έπιδοκιμασίας ύπεδέχθη τα λόγια του Κοντοσταύλου εκ μέρους των

Ουγενότων.

Ο έφημέριος κάλεσε τότε το Χαιρημα- ρία και του είπε στο αυτί:

— Πάρε τα κλειδιά του ύπογειου άρδθ. 2 και ύστερα να περάσης στο ύπόγειον άρδθ. 1 για να μιλήσουμε οι δύο μας για κάποιον ύπόδουλ.

Ο όλοφύρος χαμογέλασε...

— Κατάβα, σε βασιματάτε πάτερ, είπε. Φτάει...

ΕΝΔ ΟΛΟΙ ΠΙΝΟΥΝ...

Την στιγμή αυτή της γενικής άγαλλιά- σης που άνογαν τα ύπόγεια των κρασιών του Κοντοσταύλου, για να πιούν οι πολε- μιστά, Ουγενότοι και όλοφύροι, και να έλθψάσουν, ύπηρχαν στον πύργο δύο άνδρες που δεν έβλεπαν με καλό μάτι όλες αυτές τις έτοιμασίες, όλη αυτή την συναδέλφωσι.

Ο ένας ήσαν ο σφοδς χειροδότης, ο Άρ- βόριος Παρέ, Ουγενότος κι' αυτός όπως έλεγαν. Ο Παρέ στηριγμένος σ' ένα παρ- όντο του πύργου, κτύπαζε τα μεγάλα τρα- πέζια που στρώνονταν στην αλλη, κτύπαζε τους πρόχους πλέον Ουγενότους, που έλ- γον παρατήρησι παιά το πολεμικό τους μέ- νος, κτύπαζε το πλήθος αυτό και η καρδιά του σπινγόταν.

— Ω! όχλε! όχλε!... ψιθύριζε ο σφ- οδς έπιστήμων, πάντως θα είσαι ο ίδιος! Δέν ήσαι ούτε πεποιθήσεις σταθερές, ούτε ύψη- λες φιλοδοξίες. Ένώ πρό όλίγου πολεμούσες και νικούσες και έλθικαιο για τους άδελφούς σου που κρέμασε και έκαψε κι' έ- τρεψε ο Κοντόσταυλος, τώρα μαμάζεσαι να δεχτής την έλευση- σήν του, σάν διακονιάτης!...

— Όχλε! όχλε! είσαι χυδαίος!...

Όταν ο Παρέ έφυγε από το παράθυρο πρόβαλε σ αυτό ο Ρολάνδος Φερουλλιάκ. Ο γενναίος λοχαγός ήσαν επίσης κατσου- φιασμένος. Κτύπαζε στην αλλη, είδα τις έτοιμασίες του συμπόσιου κι' άναστένανε, μασώντας με φούγκα το μακρύ, ψαρό του μου- στου.

— Άνόητοι! Βλάκες! Κτηνώ! άρχισε να μουρμούριζε ο λο- χαγός. Ουάναοι, χυδαίοι, καληάνθρωποι, θεοπάλαβοι, μπουλούκι άρσενον και παιναλέων!... Ίδές έκεί κατάρσις!... Ίδρύνει, σκατάσσει, σου βγαίνει η πίστις να τους κιάμης από άρνιά λό- γους, κατακυράτσει να τους φιάσις πολεμιστάς, τους άκούς να φανούν: «θάνατος στους τεράνους!» βασιζέσαι σ' αυτούς, έλ- λης, πολέμης, αймаτοκυλιάς, νικῶ... και το φινάλε... Δέχουν- ται οι παιναλέοι να φάνε το φονιά κι' άς πιούν το κρασί του τυ- τάνου, που ως χτες τους σούβλιζε, που ως χτες τον καταριόντου- σαν... Στο διάβολο καληάσκειρο!...

Ο Φερουλλιάκ σπαράχησε μία στιγμή, πήρε την άναπνιχτή του και συνέχισε:

— Δέν τους μένει να φωνάζουν: «Ζήτω ο Μαθουρίνου! Και θά το φωνάξουν σε λίγο, που θά έχουν μεθύσει. Φολή ζητιάνων! Μά τίς βροντές του θεού! Κ' έγω πεινώ και διψώ, μά προτιμώ

Κρυφομιλούσαν χαμογέλωτας πονηρά...

να με πάρη ο διάβολος, παρά να βάλλω τίποτα στο στόμα μου. Έ- δά μυρίζει παγίδα. Και θά πιαστούν όλοι τους οι άθλιοι!... Έτσι λοιπόν ο πόλεμος έτελείωσε και να έγώ στρατηγός χωρίς στρατό! Και δεν είχε άδικο να ύποπτεύεται τους πάντας και τα πάντα ο λοχαγός. Έβλεπε τους άρχηγούς των όλοφύρων του Κοντο- σταύλου να κρυφομιλούν και να γελούν πονηρά...

Έπαι τέλους ο τυχοδιώκτης σηκώθηκε:

— Ένα πράγμα με παραξενεύει, έξακολούθησε: Πώς ο κα- λός μου φίλος, ο Όνος του Βαλαόμ πιάστηκε κι' αυτός στην πα- γίδα από τα δολωρά λόγια του γέρο Κοντοσταύλου. Μ' όλη την τελέλλα του, τον φανταζόμουν λιγάκι λογικώτερο. Τέλος πάντων, αυτό είναι δική του δουλειά. Δική μου δουλειά είναι να του ένα- δώσω την περπατητή που μου έμπιστεύτηκε πριν έρθη έδω, άφου δάν τον κρεμάσανα...

Τι να γράρη τάχα αυτή η περπατητή; Δέν του ύπεσέχθηκα, διάβολε, να μην τη διαβάσω... Άν τη διαβάσα άρισμένως θά μούδινε τη λύση του αινίγματος... Άς τη διαβάσω...

Ο Ρολάνδος ζήτησε άμέσως ένα λυχνάρι από τον παραμάγαρο του πύργου. Όταν του τόφεσε, κλείστηκε σ' ένα μικρό δωματάκι. Έκει, άφου έζεστανε στη φλόγα του λυχναριού τη λαβίδα του μα- χαιριού του, έξαόλησε το βουλοκέρι της σφραγίδας, διάβαζε την περπατητή, κράτησε ένα αντίγραφο αυτής και φρόντισε να ένα- κολληθή την σφραγίδα, έτσι, ώστε να μην άπομείνουν σημάδια πα- ραβίασσης.

— Ω! Ω! μουρμούρισε σε λίγο, ο λοχαγός, η περπατητή αό- τη διαφωτίζει τα πράγματα. Μαζί με τα έγγραφα του καλού μου φίλου Ουγιολίνου, το αντίγραφο αυτό της περπατητής άποτελεί μία πολύ όφεια ιστορία. Μπορώ να κόμω μία ύπεροχη έμμετάλλευση αυτών των μυστι- κών έγγραφων.

Ο Ρολάνδος άφισε το λυχνάρι στο τρα- πέζι και έναβήθηκε στην αλλη ύποσφυρι- ζοντας κάποια σποά. Οι Ουγενότοι έξακο- λουθούσαν να τρών και να πίνουν. Σε μία στιγμή μάλιστα άρχισαν να φωνάζουν, ν' αλλάξουν. Τότε πήγε μέσα ο Προφήτης και η γρηά Νικολέττα Άλλουίνος. Μιά άλ- λαγή είχε έπέλθει στη σέση, στους τρόπους και στα λόγια του Προφήτη και άρχηγού των Ουγενότων. Γιατί άραγε; Ο λοχαγός τον κτύπαζε προσεκτικά.

Ο Προφήτης πλησίασε τον Φερουλλιάκ και του μουρμούρισε:

— Εύχαριστώ, φίλε μου, για όσα έκαμες για τους άδελφούς μου!

Ο τυχοδιώκτης βόηκε σαστό να μην άλ- λάξη ύφος άπέναντι του Προφήτη, έστω κι' αν ήσερε σε άνομαζόνταν Βιλλανδρά ή Μοντερρανό.

— Α! φίλε μου, λαμπρό μου φίλε, του είπε, πόσο είμαι χαρούμενος που βγήκες ζο- ντανός από τα νύχτα του Κοντοσταύλου, χω- ρίς ν' άφήσης άπάγου τους μερικές από τις άσφαρες σου. Άφου λοιπόν δε σ' άνέβασαν στο Ιερώμα, θέλω να σου έναβώσω την περπατητή... Που στο διάβολο την έβαλα:

— Α! νατην, έδω είναι.

— Δός μου την, αυτή η περπατητή είναι η άδεια της άναχωρήσεώς μας, είπε ο Προ- φήτης.

Ο λοχαγός κατάλαβε, μα έκοψε τον άδιάφορο.

— Α! μουρμούρισε με ύφος αλλοικό. Άς έδομε όμοις τί ό- ρους με; Βάσει...

Κ' έκαμε ν' άνοιξη την περπατητή. Ο γιός της Άντέμπος του την άρπαξε βίαια και την έκπασε στην τσέπη του κωνοκρίνου πανωφοριού του, που τοίχε δώσει ο Ροβέρτος Κέο. Ο λοχαγός φουρκίστηκε μα δεν τό έδειξε.

Εύχαριστώ, του έναμουμεμύρισε πάλιν ο Προφήτης και χάθηκε άνάμεσα σ'αυτ', Ουγενότους μαζί με τη Νικολέττα.

Ο Ρολάνδος τον παρακολούθησε με το βλέμμα του, μα τη στιγμή εκείνη έννοιασε να τον άγγίξη κάποιος στον ώμο!

Είπε το Χαιρημαρία, που στεκόταν μπρός του χαρούμενος.

Δέν κατιδεχόσθε να καθήστε στο τραπέζι μαζί με τους άλλους; του είπε ο Χαιρημαρία.

— Όχι, μα την πίστη μου, φώναξε ο Φερουλλιάκ. Τά κτηνή αυτά έχουν τόσο χοντρούς τρόπους στο φαί τους και στο ποτό τους, που δε μου κάνει όρεξη ούτε να φάω, ούτε να πιώ.

Δέν ύπάρχει άμφιβολία. Άλλά δεν θά καταφρονούσθε βέβαια ένα καλό γεύμα όταν θάχατε καλή συντροφιά.

Ο τυχοδιώκτης έκαμε ένα μορφασμό δυσπι- στίας.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΛΑΓΚΕΡ

Η Γαλλία επί Λουδοβίκου 14ου. Η τέχνη και το θέατρο. Η ωραιότερη γυναίκα της Όπερας. Ωμορφη στη σκηνή, άσχημη στο σπίτι της. Ένα φονικό πάθος. Η αντίζηλία της Σοφίας Άρνουλ. Όπου έπεμβαίνει ο Γκλόι. Ένας καταπληκτικός θρίαμβος. Οι δαμασκάτοι της Δίδος Λαγκέρ. Το τραγικό τέλος της κ.τ.λ.

ΕΠΟΧΗ του Λουδοβίκου 14ου υπήρξε η λαμπρότερη της Γαλλίας. Αν ο καρδινάλιος Ρισελιέ, την ανέδειξε ως το ισχυρότερο κράτος του κόσμου, μεγαλοφυείς όμως συγγραφείς και καλλιτέχναι την ανύψωσαν στην ανώτερη βαθμίδα του πολιτισμού. Η όρατες τέχνες είχαν αναπτύχθει πάρα πολύ και η Γαλλία είχε τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες του αιώνα. Η Όπερα του Παρισιού γνώρισε τότε τις μεγαλύτερες δόξες της και διάσημες θεατρίνες έπέρασαν, ή μία ύστερ' από την άλλη, απ' τη σκηνή της.

Οι θεατρίνες της εποχής εκείνης, φορτωμένες διαμάντια, γεμάτες χάρη και γοητεία, ντυμένες καλύτερα και πολυτελέστερα κι' απ' τις κυρίες της ανώτερης αριστοκρατίας, έτραβούσαν τα βλέμματα όλων. Οι πρίγκιπες και οι δούκες έδεναν ως σκοπό της ζωής τους να κατακτήσουν τη φίλια και την αγάπη τους, έσπαταλούσαν άφειδως την περιουσία τους για να μπορούν να παρουσιάσωνται στον κόσμο κρατώντας στο μπράτσο τους μία θεατρίνα ή μία χορεύτρια σαν τη Μπωμενάρ ή την Καρτού.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους άστρες της εποχής εκείνης ξεχώριζε η δεσποινίς Λαγκέρ. Σήμερα πια σπάνια αναφέρεται το όνομά της. Έν τούτοις τότε είχε ξετρελλάνει το Παρίσι, είχε ενθουσιάσει το βασιλιά, τους ευγενείς του, την ακολουθία του και τους τραπεζίτες οι όποιοι του έπρομήθευαν τα κολοσσάια ποσά που ξέδωνε για να διατηρή τη λαμπρότητα της αούλης του.

Η δεσποινίς Λαγκέρ της Γαλλικής Όπερας έμφανίσθηκε μία μέρα στο Παρίσι, χωρίς να ξέρει κανείς από πού έρχοταν. Ποτέ δεν έμαθα κανείς την καταγωγή της, τον πατέρα της, τη μητέρα της. Ήταν ένα από τα διαβατάκια εκείνα πουλάκια που παρουσιάζονται ξαφνικά, που γοητεύουν με την ωμορφιά και τη χάρη τους, που σκανδαλίζουν με την πολυτέλεια μέσα στην οποία ζούν, και που έπειτα εξαφανίζονται σαν τους φωτεινούς αερόλιθους που πεφτούν από τον ουρανό και κυλάνε στο άπειρο, στο χάος...

Η Λαγκέρ ήταν εξαιρετικά όμορφη. Ήταν ή ωραιότερη ήθοποιος που είχε άνεβη ως τότε στη Γαλλική Όπερα. Ένας μεγάλος ζωγράφος της εποχής εκείνης είχε κάνει ένα πορτρέτο της. Το πορτρέτο αυτό είχε έργο μεγάλης αξίας. Όταν το βλέπεις στο πολύ φως, παρατηρείς την άστραφτερή καλλονή της όμορφης θεατρίνας με το χαμόγελο της σύγχεας και της ικανοποίησης από τη δουκιά. Βλέπεις τη Λαγκέρ, όπως στεκότανε πάνω στη σκηνή. Φλογερή και συναρπαστική. Όταν όμως λιγοστέψης το φως, τότε βλέπεις την έκπληκτική ισχνότητα της όμορφης αυτής μορφής, βλέπεις τις γωνίες που φέρνουν στο πρόσωπο ή δέναντηλη, μια φλόγη του θανάτου που σε κάνει να άπορρη για τη ροδολόγητα και τη λάμψη που διέκρινες προηγουμένως...

Το πορτρέτο αυτό είχε ολόγεια η Λαγκέρ. Η όμορφη, ή άστραφτερή Λαγκέρ της σκηνής ήταν μονάχα ή μάσκα του ίδιου έαυτού της. Η πραγματική Λαγκέρ, ή Λαγκέρ μέσα στο σπίτι της, ήταν ένα άσθενικό, καταβεβλημένο και δέναντηλη κλάσμα, ήταν μια ύποψη που σε ήλικία μόλις είκοσι έξη χρονών είχε κιάλας το ένα πόδι, στον τάφο...

Η Λαγκέρ είχε μια έχθρα, την Άρνουλ, πρωταγωνίστρια της Όπερας και μία φίλη, τη Γκιμάρ, ένα άστρο έπίσης της γαλλικής σκηνής.

Η Λαγκέρ θα τραγουδούσε την άλλη Πέμπτη στον τάφο! έλεγε κάθε φορά ή Άρνουλ, όταν το κοινό άποθέωνε την αντίζηλότη της.

«Η όμορφη μου καταδικασμένη» την όνόμαζε τρυφερά ή Γκιμάρ.

Και πραγματικά ή Λαγκέρ ήταν καταδικασμένη να πεθάνει. Την είχε καταδικάσει το φονικό πιστό που έριχνε αδιάκοπα μέσα της. Γιατί ή όμορφη ήθοποιος της εποχής εκείνης έπινε πολύ, πάρα πολύ...

Πώς άπείκνησε τη φοβερή αυτή συνήθεια;

Όταν ή Λαγκέρ άρχισε να διακρίνεται ανάμεσα στις θεατρίνες της Όπερας, ή Σοφία Άρνουλ, ή πρωταγωνίστρια, ήταν στο μισοσυρμένο της. Την χειροκροτούσαν με ένθουσιασμό και ο πατριάρχης ήταν φίλος της.

Η πρωταγωνίστρια διέκρινε στη Λαγκέρ μια πολύ έπικύνθη αντίπαλο. Και την έμισε.

σε με το φλογερό εκείνο μίσος που συναντά κανείς μονάχα τις γυναίκες της σκηνής.

«Η Λαγκέρ δεν πρέπει να άναδειχθί, σκεφτότανε ή Άρνουλ. Αν αυτή άναδειχθί, έδη καταστρέφεται!...»

Και έβαλε για σκοπό της να έμποδισί με κάθε τρόπο την ανάδειξη της νεοφής θεατρίνας.

Έπείνη την έποχή το στάδιο για ένα καλλιτέχνη ή για μία καλλιτέχνηδα δεν ήταν τόσο ελεύθερο όσο είναι σήμερα. Δεν είχαν ιδιωτικά θέατρα και μία ήθοποιος δεν μπορούσε να ήχη τη διάθεσή της πολλές σκηνές. Η Λαγκέρ συνεπώς άναδεικνύοταν, δεν μπορούσε παρά να άναδειχθί από τη σκηνή της Γαλλικής Όπερας. Άλλά τι άλλο διέθετε ή όμορφη αυτή καταλόγητα μπορούσε με μία τόσο έπικύνθη έχθρα, έκτος από το τάλατό της, την έμορφη της και τη μαγευτική της φωνή; Για σήμερα αυτά μπορεί να είναι όρεκτα, μπορεί να είναι ίσως το πέν, άλλά δεν συμφέρουν το ίδιο και τότε. Τότε ή πιο ηχημένη ήθοποιος δεν μπορούσε να είναι άλλη από τη φίλη του ισχυρότερου άριστοκράτη. Και ο ισχυρότερος άριστοκράτης της εποχής εκείνης ήταν ο δούξ ντε Λαγκαγκέ, ο φίλος της Άρνουλ. Η Λαγκέρ άπεναντίας δεν είχε ισχυρούς φίλους άκωρη. Οι ισχυροί ήρθαν άργότερα να πέσουν από τα ίδια της.

Ο Γκλόι, ήταν ο περιφημότερος μοσχοφύτης της εποχής. Πρώτος αυτός άνεκάλυψε το τάλατο της Λαγκέρ. Και θεώρησε ύποχρέωσή του να τη βοηθήσει για να άναδειχθί. Ο Γκλόι είχε συνθέσει τότε ένα μελωδισμό του, τον «Όρφέα» και άπερνούσε ένα έπιτύχη ώστε το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο έργο του αυτό να τον αναλάβη ή Λαγκέρ. Έπλην λοιπόν και βοήκη το διευθυντή της Όπερας, που τον έκτιμούσε πολύ και του το έζητησε για χάρη.

Και ή Άρνουλ... έρότησε διδακτικός ο διευθυντής. Τό έξερες ότι ή Άρνουλ δά γίνη μαθήτι, θα γίνη τίγρις όταν το μάθι;

Ο Γκλόι έπέμεινε. Άρχισε να έξημνη το τάλατο της Λαγκέρ.

Πολύ καλά, είπε τέλος ο διευθυντής, θα ήρθε για τη Δευτέρα τις δοκιμές.

Η είδηση ότι ή Λαγκέρ θα έπαινε ρόλο πρωταγωνίστριας, άνεστάνωσε την Όπερα. Η Γκιμάρ ήθελε τα χέρια της δοκρυμμένης φίλης της και της έζωγράφιζε το μέλλον με τα λαμπρότερα χρώματα. Άλλ' ή Άρνουλ, ή φοβερή Άρνουλ έμαθε το πιο πρωτοφανές από το μίσος. Και ή σκηνή της έπλην άμέσως στο δούκα...

Ο δούξ ντε Λαγκαγκέ είχε κάνει πολύ μεγαλόπρεπα πράγματα για τη φίλη του, ώστε δεν ίδιόστανε καθόλου το χάδι της Άρνουλ τον έσπρωξαν σ' ένα διόβριο και δά μαρτύριαν τον έκθρονο. Έπλην ολόγεια στο διευθυντή, τον έκλινον, τον έφοβέρισε. Άλλ' ο διευθυντής είχε δώρη το λόγο του στο μισοσυρμένο. Ήταν ή πρώτη φορά που ο διευθυντής της Όπερας άντιστεκότανε στα καρίτσινα ένός παντοκράτορα άριστοκράτη.

«Η δεσποινίς Λαγκέρ τραγουδούσε από μιά φρεβή όγώνια λίγη ώρες πριν από τις γενικές δοκιμές. Στα παρασκήνια της Όπερας κυκλοφορούσαν ή πιο άπειστικές φήμες: Η Άρνουλ είχε πέσει του, φοβούμενος μήπως δεν της φανή όσο δά έπρεπε ενόχληση, έσπρωχόμενος από την άποτυχία του, είχε όρμήσει μια δόνηση θεατρίνας. Διαδιδότανε ότι στην προμέρα άνδρα που δούκε θα άπεδοίμαζαν τη Λαγκέρ, έτσι που να μη τολμήσιν να έρουν φανή στη σκηνή.

Η Λαγκέρ άγνοούσε. Καταλόβαινε πώς, και άν άκόμα δεν ήταν σωστά αυτά που έλεγοντο για τις άπειδομίες, δά έλεγε να άντικρύσει ένα προδιτατευμένο κοινό, που δεν δά της συγχωρούσε και την παραμυθότατη έλλειψη. Άρχισε να χάνη την ήμπεστοσύνη που είχε στο τάλατό της, στις δυνάμεις της.

Άπελπισμένη έπεσε στην άγκαλιά της Γκιμάρ, ή όποια του κάκου προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Η Λαγκέρ ήταν άσηχημά της νεαρής θεατρίνας έμεγάλανε δόλονα.

Και τότε ή Γκιμάρ, μη έχοντας πια τί άλλο να κάνει, έπλην τη φίλη της στο καρμπά του Μπερζέ, το καρμπά των Παρισίων καλλιτεχνών της εποχής.

Και ή Λαγκέρ ήμπεσε για πρώτη φορά στη ζωή της, για να έλυσθί. Έρέψθη ή όμορφη και λευκή περιστερά για να

την της πέσουν άκίνητα τα φτερά την ώρα που θάπρεπε να την άνοψάσουν προς τη δόξα. Ήμπε για να λάμψει με τα μάτια της, για να μορφή, έλυσσμένη, να άντισταθί στη φωτιά των τόσων βλεμμάτων που δά καρφονόντανε πάνω της, για να διώξη το φόβο απ' την ψυχή της, την άγωνία που την κατέτρωνε...

Η Γκιμάρ την έπλην μεθυμένη, λαμποκοπούσα, εύδιάθετη και την άδήςσε στην Όπερα. Εκεί την έπεριέμενε ο θρίαμβος, ένας ένθουσιασμός τέτοιος που παρέλυσε το δούκα και έξασφάλισε για πάντα το μέλλον της Λαγκέρ!

Η Λαγκέρ δεν έπαυσε πια από τότε να πίνει. Στην αρχή για να φοβότανε άκόμα την αντίζηλότη της, ή όποια δεν άννοούσε έτσι εύκολα να έγκαταλείψη το πεδίο της μάχης, άργότερα γιατί την έλυσσε ή ίδια πως το πιστό την όμορφαίνει, της δίνει τη λάμψη στα μάτια, το μέταλλο στη φωνή. Στο τέλος από συνήθεια κι' από πάθος!

Στην Όπερα είχε συγκεντρωμένη όλη ή αούλική άριστοκρατία. Στο βασιλικό θέατρο, το βασιλικό ζεφών περιέμενε τα λοργιών του στην πλατεία. Ο περίφημος Φερδινάνδους την όρχηστρε. Η αούλια σηκώνεται και ή Λαγκέρ παρουσιάζεται στη σκηνή...

Πιχλωή που είχε στην αρχή και πώς ύστερα άρχίζει να φωτίζεται και να λάμπει ή μορφή της! Τα μάγουλά της χρωματίζονται και τα μάτια της παλνούν μια μαγική ζωηρότητα. Η φωνή της έρρεται, άδωνται, τρεμουλιαστή στην αρχή, κι' έπειτα γεμίζει με τα κύματα της δλη της αούσης. Η νεαρή πριγκίπισσα ντε Λαμύλλ έκπλησσεται, κι' ύστερα άρχίζει να ύποφέρει για την άσυστάστη βασιλίσσα του θάνατου. Η Λαγκέρ τραγουδεί, δά δένεται στην μαργαριτάρι βαλμένα στη σκηνή, το στήθος της άνεβοκαταβίνει γρήγορα, τα μαλλιά της στροβιλίζονται γύρω στο όμορφο της πρόσωπο με το γλυκό χαμόγελο...

Στο καρμπά της, ή ύποθετα της ή Ίουλιέτα της έτοιμάει ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο από άφρομένο κρασί του Μπερζέ. Ο Μπερζέ, κάθεται κι' αούς κίπου έκει σ' ένα θεωρείο. Κι' όταν το ποτήρι χροκροτεί, τα χειροκροτήματα τα δικά του έλε να χροκροτήσουν άπ' όλα: Ο Μπερζέ δεν χειροκροτεί ούτε τη Λαγκέρ την ήθοποιό ούτε το Γκλόι το μοσχοφυστή, χειροκροτεί το όμορφο κρασί του.

Κι' όταν ή παράσταση τελειώσει και ή Λαγκέρ, γλιστρώνας τέλος απ' το πλήθος που την έπαινε στην έξοδο, πέση στο άμάξι που την περιμένει, ή θανάσιμη χλωμάδα χύνεται στο πρόσωπό της σά σάβανο... Αυτό είναι το φοβερό μαρτύριό της.

Η Λαγκέρ είχε δοξαμένη και πλούσια. Ένας στρατάρχης του βασιλέως της έπλην μία μέρα ένα κροναύριο καμμένο όλοκλήρο από χρυσάφι και κολλήματα πετρώδων, άξια πενήνινα χιλιάδων λιβρών. Τον έδωσε μαζί με το κροναύριο όλοκλήρο του. Όταν δόμας άργότερα ο στρατάρχης πέθανε, ή Λαγκέρ τον έκίνησε επί εικοσι έξη μέρες για τα είκοσι έξη όμορφα μαρτύρια του ποτέ της να συνδέσει γι' αυτόν: γιατί ο στρατάρχης ήταν και ποιητής.

Ο μαρκήσιος ντε Μπολικούρ, τρελλός από αγάπη, της προσέφερε τον τίτλο του και τράντα τρεις χιλιάδες λίβρες εισόδημα, άλλ' ή Λαγκέρ τον άποκρούει γι' ολόκληρη την ήθοποιό, τον Κουζάκ, ένα κτήνος που την έμεταλλεύεται και την κακοποιεί με το χειρότερο τρόπο. Ο μαρκήσιος βρίσκειται μία μέρα νεκρός μέσα στο θεωρείο του στην Όπερα. Πέθανε κυταζόντας την και άνούοντας το μαγικό της τραγουδιό...

Ο νεαρός κόμης ντε Φέλ, ο όμορφοτερος, έφορμάχος των Βουργουνδιών, ήταν έτοιμος να μονομαχήσιν ή όποιονήποτε για χάρη της. Έσκότασε και γι' αυτήν στο πεδίο της τιμής ένα δούκα, ένα μαρκήσιο και τρεις κόμητες. Στην τελευταία του μονομαχία έτραυματίσθηκε έλαφρά στο χέρι. Έχτύπησε την πόρτα της κρατικής έπιδεικνυτικά το δερμένο χέρι... Τό είπαν πως ή κυρία άποστεισε εκείνη την ώρα...

Ήταν είκοσι έξη χρονών όταν ή ύγεια της άχειροτέρευσε τόσο πολύ ώστε άποτρεβήθηκε απ' το θέατρο. Σά λίγο έγκαταλείφθηκε απ' τους στρατηγούς, απ' τους προέδρους και τους άριστοκράτες. Ύστερ' από λίγους μήνας πέθανε στην άγκαλιά της φίλης της Γκιμάρ που μόνη αυτή δεν την άφησε στην δυστυχία, στην άρρώστια, στη μοναξιά...

Τον ίδιο μήνα, στο ίδιο ένοδοχείο, ξεψυχούσε από φθίση ή άσχημη, χορεύτρια διάσημη, πολύ όμορφη, σέ ήλικία μόλις δέκα ένια έτών. Δύο χρόνια πριν, ο ποιητής Ζιλμπερ πέθανε στο νοσοκομείο από την άδυστοχία των μέν και την κακηντέχεια των άλλων. Μία βδομάδα ύστερ' από το θάνατο της Λαγκέρ, ο γενικός εισπράκτωρ του βασιλέως, ο πλουσιότερος άνθρωπος της Γαλλίας αυτοκτόνησε από πλήτη!

Ήταν τότε ο αιώνας που έσκότανε εκείνους που άπελάμβαναν τα αγαθά του, όπως και τα αγαθά που έκείνοι άπελάμβαναν...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο καθηγητής Λαννοά του Πανεπιστημίου της Λωδών, άπέδειξε ότι ή χρήση του τηλεφώνου, για όσους έχουνε γερά αούδια είναι καταστρεπτικώτατη. Δεν βλέπει όμως μόνο τ' αούτιά, άλλά και όλόκληρο τον οργανισμό προκαλούσα πονοκέφαλο, ζάλη, άπνία και άλλες νευρικές ένοχλητικές καταστάσεις.

Υπάρχει μία ιδέα ότι οι κάτοικοι των χωριών είναι ύγιέστεροι και ρωμαλεώτεροι από τους κατοίκους των πόλεων. Η στατιστική όμως άπέδειξε το άναντίον. Και τούτο γιατί ή διαίτα και ή τροφή, είναι πολύ καλύτερες στις πόλεις παρά στα χωριά.

Τό χειρότερο μέσο για να ζεσταθί κανείς είναι ή φωτιά. Τό καλύτερο είναι ή εργασία.

Η δόξα, είναι κάποιος τελειώνει με τις δάφνες, άλλά άρχίζει με τις λεμονόκουπες.

Η συνήθεια που έχουμε, να τρώμε το κυνήγι, άρου το προτιμούμε μερικές ήμέρες, για να «αυταυθί», είναι πολύ βλαβερή. Ένας άγγλος γιατρός άπέδειξε ότι το κυνήγι αού πολλές φορές μπορεί να μάς δηλητηριάσει.

Σύμβολα πόλεων και χωριών: Ο μενεξές για την Άθήνα, ο λωτός για την Αίγυπτο, το τριαντάφυλλο για την Άγγλία, το κρινό για την Γαλλία, το λείριο για την Φλωρεντία, ή φιλιόρα για την Πρωσία και το άγκάδι για την Σκωτία.

Μεταξύ 10.000 ανθρώπων ένας και μόνος πέθανε έκατόν έτών.

Η γυναίκες κοιμούνται μία μέρα περισσότερο από τους άνδρες.

Η στατιστική άπέδειξε ότι μεταξύ έξη άνδρών οι τέσσερες καπνίζουν.

Θέλετε να ζήσουν πολλά χρόνια οι γέροι σας. Περιορίστε τους το κρέας, και τας άμολώδεις τροφές και δίνετε τους να τρώνε πολλά φρούτα.

Τα «φυσικά όξέα» που είναι μέσα στα φρούτα, πορτοκάλια, μήλα κ.τ.λ. άναζωγοποιούν τον οργανισμό των γερόντων. Οι διατιλόγοι λένε ότι, όχι μόνον δίνουν πεπτικές και άφομοιωτικές έλλειψες, άλλά συντελούν και στην καθυσιν του οργανισμού. Κατά συνέπεια έχουν και δύναμι θρεπτική.

Τό μέλι, δεν το κάνουν ή μέλισσες άλλά τα άνθη. Κατά το είδος λοιπόν των άνθων που το παράγουν είναι και ή ποιότης του. Τό μέλι είναι ή μισοπροσταλαμένη έλξη των λουλουδιών. Έπιδρά ευεργετικώτατα στα νοσήματα του λάρυγγος, όπως και στα πνευμονικά.

Τα σταφύλια θερμοφύονται θρεπτικώτατα, ίδιως στους πάσχοντας από δυσπεψία.

Γενικώς τα φρούτα πρέπει να τρώγονται το πρωί, ή τουλάχιστον στο πρόγευμα.

Οι Ίσπανοί λένε για το πορτοκάλι, έκείνο που λέμε έμεις για το σέκο: «Τό προί είναι χρυσάφι, τό μεσημέρι άσημί και τό βράδυ μολύβι».

Ο άγγλος ποιητής Τόμσφω ός έξη όρίζει τον έρωτα: «Έρως είναι έξος όλόκληρος όμος μέσα σε μία λέξη, ένας άκεανός μέσα σ' ένα δάκρυ, ένας παράδοσις σε μία ματιά, δέκα αιώνας σε μιά στιγμή».

Όπου υπάρχει φυτεία γαρφαλών υπάρχει και μεγάλη ύγεια. Η γαρφαλένη καρποφορούς κάθε πέντε χρόνια. Τό μάζεμα άρχίζει τον Αύγουστο και διαρκεί τέσσερους μήνες.

Τό χρώμα των βλαστών είναι στην αρχή κοκκινωκίτρινο, και δσο ώριμίζει γίνεται κατακόκκινο.

Για να τα μαζεύουν κόβουν τους κλώνους και τους βλαστούς και τα ρίχνουν σε ψάθος. Έπειτα μαζεύουν τα γαρφαλά και τα στεγνώνουν έπτά ήμέρες στον ήλιο, έως να ξεραθούν. Την ώρα τα σκεπάζουν, γιατί ή ύγρασία τα βλάπτει. Όταν ξεραίνονται χάνουν το μισό τους βάρος.

Μία άγγλική παροιμία λέγει: — Οι φρόνιμοι παντρεύονται ένοργες και οι σοφοί... δεν παντρεύονται καθόλου.

Ο Παντογνώστης

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ανάμεσα στα χαρτιά ένός πλουσιώτατου Λονδρέζου, που φημιόταν για την ταγκυνιά του, βρέθηκε μετά την θάνατό του ή έξης άρκετά πρωτότυπη και περιεργή διαθήκη:

Άφηνε έβδομήντα παλιά πανταλόνια με την σπητή έντολή να πουληθούν σε δημόσια πλειστηριασμό και τα χρήματα που δά εισπράτταντο να μοιράζονταν στους φτωχούς. Πράγματι λοιπόν, ο πλειστηριασμός έγινε και τα πανταλόνια, όπως ήταν παλιά, φουσκά, κολληθήκαν όλα σε φτωχούς. Τό προϊόν της άποκήσεως, που ήταν έντελως άσημνο, μοιράστηκε όλόκληρο στους φτωχούς.

Τό έκπληκτικό όμως της διαθήκης αυτής υπήρξε το έξης: Καθένας από τους άγοραστές των πανταλονιών αούτων βρήκε ραμένο μέσα στη ζώνη ένα τσέκι άξίας πέντε χιλιάδων φράγκων. Μόλις έμαθαν το ανέλπιστο αυτό γεγονός οι κληρονόμοι τραβούσαν το μαλλί τους!...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

Τό τζάκι μάνιζε. 'Η κουζίνα ήτανε μισοσκούφεινη. 'Η Καρμέλλα άκουμπισμένη σ' ένα γωνία προσευχότανε με τ' άχρια σταυρωμένα. Είχε μείνει γεροντοκόρη κι' αυτό την έκανε νά ναι κακή μ' όλους. Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και ή Τερέζα πρόβαλε μ' ένα κουβά στο κεφάλι. 'Εταν ψηλή κα' άδύνατη κι' έβγαζε λίγο για νά τόν άρτήσει κάτω. 'Η Καρμέλλα σηκώθηκε ν' άναψή τόν καντηλιέρι και ύστερα έβγαλε μιά μεγάλη φέτα ψωμί μ' ένα κομμάτι τυρί για νά τά δώσει στην ύπαιθρο.

— 'Η Κανιτούτσια δέν ήθελε άκόμα; είπε ή Καρμέλλα. Μήπως τήν είδες έσύ έξω; Τό παλαιοκόριτσο πούδς έξέρει πού θά τρυρήτη.

— 'Η Τερέζα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της, στάθηκε λίγη ώρα χαζεύοντας και ύστερα βγήκε άργά έξω. Κατόπιν της βγήκε και ή Καρμέλλα κι' άρχισε νά φωνάζη μέσα στο σκοτάδι.

— Κανιτούτσια! Κανιτούτσια! Τράβηξε ύστερα κατά τό μονοπάτι, κυττάζοντας δεξιά και άρστερά μουμουρίζοντας: —Μά πού γυρίζει τό βορμεροκόριτσο...!

— Ένός προχωρούσε άκουσε άφηνικά πίσω της κάτι σάν άναφυληνά. 'Εταν ή Κανιτούτσια...

— 'Η μικρή έβγαλε με τ' άχρια στο κεφάλι καθισμένη χάμω.

— Σ' είσαι; τής είπε ή Καρμέλλα. Γιατί δέν μιλάς τόσην ώρα; Τί έχεις; κι' ό Τσικότος, τό γουρουνι πούβρασκες πού είναι;

— 'Η Κανιτούτσια, κοριτσάκι έπτά μόλις χρόνων, άρχινеше νά κλαίη πού δυνάτ. Είχε χάσει τόν Τσικότο κι' ήταν άπελπιμένη.

— 'Α! κακούργα! άχ σκύλλα! τόν έχασες τόν Τσικότο; φώναξε άγρια ή Καρμέλλα. Νά λοιπόν!... Και μέ κατακαυλισές και κλιστιές έβγαλε όλη της τή μανία πάνω στο μαζωμένο σωμάτι κι' ό κοριτσιού.

— Άκου μωρή σκύλλα! ούρλασε... Άν δέν πιάς τώρα στή στιγμή νά μού βρές τό γουρουνι, θά σ' άφήσω έξω από τό σπίτι, δίχως ψωμί, νά πεθάνης, βορμικόκορι. Τό έξέρεις καλά ότι σέ περιμάζωνα από λύπη, γέννημα σκύλλας, κι' έσύ για τό εύχαριστώ πιάς νά μέ καταστρέψης;

— 'Η Κανιτούτσια πού πονούσε φοβερά από τό ξύλο, τράβηξε μέσα στο σκοτάδι φοβισμένη... Είχε σφαλθεί τό μάτια της για νά μή δει κανένα φάντασμα και δέν φώναζε τό γουρουνι μή τυχόν και τήν άκουγε ό τρελλός τού χωριού και τήν κυνηγούσε. 'Η άγωνία της ήταν μεγάλη, ή πείνα τής έόριζε τ' σπλάχνα! 'Ετσι τρέμοντας από τήν πείνα και τό φόβο έλεγε σιγά-σιγά, σάν από μέσα της:

— Τσικότο, Τσικότο μου, καλό μου γουρουνάκι, λυπήσου με!... Άν δέ σέ βρώ θά μ' άφήσουνε νησιανά... θά πεθάνω από τήν πείνα.

— Ένα σουσίμο μέσα σ' ένα χοιράκι τήν έκανε νά μαρμαρώση από τό φόβο της! Τό έβγαλε σ' ά πόδια χωρίς νά κυττάη ούτε μπροστά, ούτε πίσω. Έξαφνα ένα γνώριμο γυλλίσμα κι' ένα τρέψιμο δίπλα της τήν έτασαν νά σταματήσει. 'Εταν ό Τσικότος! 'Ο Τσικότος, ένα τριανταφυλλί γουρουνάκι, μέ άσπρα και μαύρα μπαλώματα. 'Η Κανιτούτσια λησμονήσε πιά όλο τό φόβο πού πέρασε. Έπιασε τό γουρουνι με τ' άδύνατα χέρια της και άρχισε νά τού μιλάη φιλώντας το, ένώ έκαιτο γυλλίσει εύχαριστημένο, σάν νά τής άπαντούσε σ' όσα τού έλεγε.

Καθώς τραβούσαν προς τό σπίτι, ή Κανιτούτσια είδε τήν Καρμέλλα πού στικόντανε στήν πόρτα κι' άρχισε νά τής φωνάζη με χαρά:

— Τόν βρήκα! Τόν βρήκα τόν Τσικότο! 'Η Καρμέλλα εύχαριστήθηκε κι' άνοιξε και τ' ά δύο φύλλα της πόρτας λέγοντας:

— Θά σέ σκότωνα κακμοίρα μου, άν δέν τόν εύρισκες!...

— 'Η μικρούλα και τό ζώο, πενιχαμένοι και οι δύο, τρέσανε άμέσως μέσα στο σπίτι. 'Η Καρμέλλα είχε έτοιμάσει τ' ά πίκουρα για τό γουρουνι μέσα σ' ένα κουβά, κι' ό Τσικότος άρχισε νά τρώη γυλλίζοντας, ένώ ή Κανιτούτσια παγωμένη νά τήν τού έόριζε κάτι ματιές γεμάτες ζήλεια και πόνο μαζύ.

— Νά ήμωνα έγώ ό Τσικότος—έλεγε από μέσα της—και δέν ήθελα τίποτ' άλλο σ'όν κόσμο!...

— 'Η γεροντοκόρη έκανε πάλι τήν προσευχή της και ύστερ' από μιά ώρα, σηκώθηκε, άνοιξε τό ντουλάπι, έκοψε μιά φέτα ψωμί, άδειασε λίγα κρύα φασόλια μέσα σ' ένα πιάτο και τ' ά έδωσε στήν Κανιτούτσια.

Τό μάτια της μικρούλας άστράφανε, σ' άδυνατισμένο και λερωμένο πρόσωπό της. Ριχθίκε πάνω στο κρύο λαδερό φαγι, κατεβάζοντας με λαι-

Ματθίλδη Σεράφ

μαργία τις μπουκιές άρίσματος. Έτρωγε μ' ένα μαύρο ξύλινο κοτάλι ξύνοντας τό πιάτο για νά μή χάση ούτε σταλιά από τό ζουμί τών φασολιών. Σηκώθηκε κατόπιν, ήπια λίγο νερό απ' τήν ίδιο κουβά πού είχε πει και τό γουρουνι, έαπλώθηκε μέσα σ' ένα τριμμένη ψάθα, τύλιξε τ' ά πόδια της μ' ένα κουβέλι και κοιμήθηκε.

Τό κορίτσι αυτό τό είχε γεννήσει ή Μαρία, μιά ξενοδοχήτρια, μέ τό νέο μπαλκονάκι τού χωριού, ό όποιος ύστερα άπ' λίγον καιρό πήγε στρατιώτη.

Όταν ήρθε σ'όν κόσμο ή Κανιτούτσια, ή μάνα της μή έφτανε γιά τήν άνατροφή τήν έδωσε στήν Καρμέλλα, τήν άδελφή τού μπαλκονάκι. Μά ή Καρμέλλα δέν τό χώνευε καθόλου γιατί έμαζε πολύ τής μητέρας της. Όταν μεγάλωσε ή Κανιτούτσια, ή θεία της, τήν έδωσε μ' ένα σκουί άπ' τό πόδι, έδωσε στήν άλλη τού άκου τόν Τσικότο, κι' έτσι παιδί και ζώο τ' άμύλας τού λαβύθου έτρωγαν και τ' ά δύο, βόσκοντας σ' άγρια χοιράκια. Είχαν μεταξύ τους μεγάλη φιλία. Μά τό γουρουνι πάντα θραφίστανε με μεγάλας, ένώ τό κοριτσάκι έλο κι' άδύνατα. Κι' όταν ή μικρή δέν είχε δύναμη νά φθάση τό Τσικότο πούτρωχε, σερνότανε πίσω τού δερμίνι όπας ήταν μαζύ τού κι' έβγαλε φωνάζοντας τού:

— Στάσου Τσικότο! Όχι τόσο γρήγορα! Θά σκόσω!...

Τώρα πιά δέν τήν έδεναν με τό γουρουνι. Είχε μεγάλωση άρκετά και ήταν ικανή νά τό φυλάη όταν τό έβρασε. Έτρεφε άλλου τή θεία της πού τήν άφηνε νησιτική, για νά πεινάη και νά προσέχη καλύτερα τό ζώο.

— Άν τό χάσης κακομοίρα μου, τής έλεγε ή Καρμέλλα, θά σ' άφήσω νά πεθάνης τής; πείνας!

Τά βράδια όταν γυρίζανε με τόν Τσικότο στο σπίτι, ή Κανιτούτσια έλεγε στο φίλο της:

— Τώρα ή Καρμέλλα θά σού έχει φτιάξει τό πίκουρα κι' άσ φάς και πιάς καλά θά μού βάλη κι' έμένα λίγα φασόλια και θά είμαι πολύ εύχαριστημένη.

Κ' έτσι ό Τσικότος πάχαινε και μεγάλωνε, ένώ τό κορίτσι όλονα κι' άδυνατιζε.

Όταν έπιασε βροχή οι δύο φίλοι γνώσαντες μούσμημα. 'Η Κανιτούτσια τύλιξε τό κεφάλι της με τό κόκκινο κουβέλι πού είχε για φόρεμα, για νά φυλαχθή, κι' έτσι έμεινε σχεδόν γυμνή, μονάχη μέ τό πουκάμισο, βουτώντας με τ' ά γυναικά της π' άδια μέσα στις λάσπες και σ' ά νερά.

— Γρήγορα, Τσικότο, τρέξε νά φθάσουμε σπίτι γιατί κάνει κρύο. Άντες νά στεγνωθούμε στή φανέλα, πού φώναζε.

Φάσανε τ' ά Χριστούγεννα... 'Ο Τσικότος δέν μπορούσε πιά νά τρέξη από τό πολύ πάχος. Τότε ή Κανιτούτσια άνέβαινε μονάχη στο βουνό για ξύλα, και τού έφερνε από και κανένα χλωρό κλάδο και φρούτα. Τό πρωί πού έφευγε, τόν άποχωρτούσε μέ λύπη και σ' ά γύριζε τό βράδυ τόν έβρισκε με άγάπη.

— Ένα βράδυ, καθώς γύριζε, ήρθε μαζεμένος γύρω τού τόν παππά, τό χασάκη και τό μπαλίκι τής γεγονιάς νά φωνάζουν και νά χειρονομούν. Ένα τσουκάλι έβραζε στή φωτιά και ή ύψηλότερα μανιόβγαυε βιαστική έτοιμάζοντας κατασάλτες και ποτιές... Τό παιδί δέν καταλάβαινε τίποτ' από αυτά.

Σ' ά μιά στιγμή είδε τό χασάκη νά πιάνη τόν Τσικότο από τ' ά δύο μπροστινά του πόδια και νά τόν τραβεί στήν αλλη. Τό ζώο άντιστεκότανε, γυλλίλιζε και φώναζε λυπητερά. 'Η μικρή στανώθηκε τότε μπροστά στο τζάκι, καταφοβισμένη.

— Άπό τή γωνιά της αλλη είδε τό χασάκη νά βγάξη τό ματάκι τού και νά τό χώνη όλόκληρο στο λαιμό τού φίλου της! Τό αίμα πετάχτηκε γύρω με όχη. Έπειτα είδε νά χωρίζουν τό κεφάλι τού Τσικότου από τό σώμα τού, νά τού άνοίγουν τήν κοιλιά, νά τόν μαζεύουν, νά τόν σκίζουν στα δύο και νά ζυγίζουν χωριστά κάθε κομμάτι γελώντας και εύχόμενος ό ένας σ'όν άλλο για τόν κοινόχρονο χρόνο!... Όλοι ήσαν χαρούμενοι. Άπ' τ' ά γυναίκες, άλλη έφταχνε τ' άντερα για τ' ά λουκάκια, άλλη τ' ά γυναικάς τ' ά όμα κι' άλλη έβγαζε τό ξύγκι σ' ένα μεγάλο κατάν. 'Η Κανιτούτσια ζύγωσε στήν πόρτα τρέποντας, έτοιμη ν' άρρίστη τ' ά κλάμματα και νά φύγη προς τό βουνό!...

— Έξαφνα όπας τήν είδε ή Καρμέλλα και θυμήθηκε ότι δέν τής είχε δώσει νά φάει άκόμα. Κ' έπειδή έμμερσώνανε Χριστούγεννα έκοψε μιά φέτα ψωμί, τή βούτηξε μέσα στο τηγανισμένο αίμα και τής τήν έδωσε.

— Νά! φάε, τής είπε. Άλλά ή μικρή άν και πέθαινε από τήν πείνα δέν τήν άγγιζε.

Χαίριε νά πη λέει κούνησε θλιβερά τό κεφάλι κι' εύρισε άλλου τό μάτια της, κι' έόρτασε σ' άν' άντιστροφή τού ψωμι έπειτα πού ήταν βουτηγμένο μέσα στο αίμα τού φίλου της, τού μονοδικού φίλου τής ζωής της...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

...ΕΚΑΜΕΣ ΤΗ ΜΑΜΑ ΝΑ ΚΛΑΨΗ!...

ΤΟΥ GINO ROCCA

Στό Παρίσι. Στήν δδόν Ντωβίλ, βρίσκεται τό σπίτι τού κόμητος Τζιοβάνι Λομπάρντι, πού ζή με τήν γυναίκα του, τήν Έλίζα, μιά πολύ ιδιότροπη κι' έγωίστρια, πού ήταν πριν δακτυλογράφος στο γραφείο τού πατέρα τού, όπου τήν πρωτογνώρισε και τήν παντρεύτηκε. Τά πρώτα χρόνια ζούσαν όλοι μαζύ, στο πατρικό σπίτι τών Λομπάρντι, μα ύστερα από τό θάνατο τού γέρο-κόμητος Ποσκουάλε, ή Έλίζα μή μπορούσε νά άνέχεται τις γεροντικές παρατηρίες της πεθεράς της υπερέβαινε τόν άντρα της και κατώκησαν σ' άλλο σπίτι—στήν δδόν Ντωβίλ. Έχουν περάσει έξη χρόνια απότουν παντρεύτηκα δ Τζιοβάνι τήν Έλίζα και μέσα σ' αυτά τ' ά χρόνια άπέχτησαν ένα χωρισμένο αγοράκι τού Μπόμπυ. 'Ο Τζιοβάνι γκερινάζει διαρκώς με τή γυναίκα τού γιατί ή Έλίζα έπ' ούδενι λόγω θέλεται νά πάσουν μαζί τους, τή γρη πιά, μητέρα τού άντρός της, κι' Ισαβέλλα. 'Ο Τζιοβάνι, ύστερα από τή διαγωγή αλλη τής γυναίκας τού, τό ερίχνει έξω, γκεντοκάει τις νύχτες σ' ή Μονμάτρε και τ' ά περισσότερα βράδια κοιμάται στο σπίτι της μαμάς τού.

— Άπόγευμα 'Ιουλίον 'Εξώ ή ζέστη, είπε άνυπόφορη. 'Η νόμμος έαπλωμένη ό με μιά σελή-λόγ, διαβάζει κάποιο ρομάντζο. 'Η τέντες και τ' ά παραπετάματα τών παραθυριών είναι κατεβαμένα για όροσά!

— Έλίζα, (π' άκούει νά χτυπούν στήν πόρτα).— Έμπρός!... ΥΠΕΡΒΕΓΓΙΑ.— 'Η κόρη σου κι' Ισαβέλλα ήρθε και θέλει νά σ' ά μιλήση.

— Έλίζα, (Κάνοντας ένα μορφασμό άγανακτισσεως).— Όψ! Τί θέλει πάλι έδώ; Σίγουρα τό γυιό της θά π' ά γη νάση. (Σ' ήν ύπηρεσία) Άς έρθει... Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (άπό τήν πόρτα).— Έπιτρέπεται;

— Έλίζα, (μέ προσποιητό χαμόγελο χωρίς νά σηκωθ' άπ' τή θέση της).— Όρίστε, όρίστε κι' Κόρη σου. Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (Κρατάει σ' ά χέρια της ένα έμπα, τό άφηνει πάνω σ' ά καρέκλα κι' πέρνει θέση κοντά στήν Έλίζα).— Δέν θά μέ περιμένετε βέβαια και μάλιστα τέτοια ώρα. (Βάζει τό μιντζί της και σκουπίζει τόν έ-δωτα της). Μά τί ζέστη, τί κακό είν' αυτό πού κάνει σήμερα. Δέν άνοίγεται κανένα παραθυρο. Πώς κάθεται έτσι έδώ μέσα!

— Έλίζα, (πού νοιώθει κάποια ξυτίλα απ' τούς ιδρώτες της γρηάς πεθεράς της).— Καλά πού μού τό είπατε. Τώρα ξεχάστε, δέ νοιώθω καλά τόν έαυτό μου σήμερα. Δέν έξερω γιατί. (Άνοίγει ένα παράθυρο). Είμαι ίσως, γιατί τσάπασα, χθές πάλι, τόν μουνοκόρη τόν άντρα μου απ' αυτοφώρο, μέσ' στο γραφείο τού με μιά πηλη τού. Τέτοιος είνω... Κοντεύει νά περσίση τό καλοκαίρι κι' άκόμα νά τόν καταφέρω νά φύγωμε για καμιά έξοχή! Πού τόν αφήνουν ή φιληνίδες τού! Μά κι' έγώ έννοια σας... έί φύγω μόνη μου. Αόριο κι' όλος. Τ' άπεφάσα πιά.

— Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (μ' άπορία).— Πώς; φεύγετε αύριο; — Έλίζα.— Όχια φύγει μάλιστα από προχτές, αλλά ό Θεός μέ κράτησε, φαίνεται, για νά πάσω σκατόν τόν άντρα μου. Ά πόσο εύχαριστήθηκα, δέν έξέρω κυρία Κόρη σου!... Όταν τού έλεγα πού χάνονταν όλόκληρη βραδιά απ' τό σπίτι μας, κι' άπαντούσε πάντα μ' άμισούνη: «Στή μαμά μου κοιμήθηκα!... Νά τώρα πού δέ γυλάστηκα στις ύπαιθρους μου!... Γι' αυτό κι' έγώ άποφάσισα πιά νά φύγω. Κι' αύριο, άν θέλη ό Θεός, θά βρίσκομαι πολύ μακριά... Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (έκπληκτη).— Και πού σκοπεύετε νά πάτε; — Έλίζα, (μ' άμνησσία).— Πούδς έξέρει!... Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ.— Και για πόλιν καιρό; — Έλίζα, (προσπαθώντας νά κρύψη τήν εύχαριστήση της πού βλέπει τή γρη πεθερά της νά λυπάται για όσα τής λέει).— Ίσως για πάντα! Πούδς έξέρει!... Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ.— Κι' ό Τζιοβάνι δέν έξέρει τίποτα; — Έλίζα.— Για τό πράγμα; — Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ.— Νά, γι' αλλη τήν άπόφασί σας; — Έλίζα.— Δέν μ' ένδιαφέρει άν τό έξέρη ή όχι. Αλλά είνε πράγ-ματα πού άφορούν άποκλειστικώς έμένα!

— Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (μέ δακρυσμένα μάτια της σηκώνεται νά φύγη, θέλει νάβρη γεγέρο τό γυιό της και νά τόν είδοποιήση για τήν άπόφασή της γυναίκας τού).— Πηγαίνω... 'Ορεβουάρ, ά γαμπρή μου Κοντεσσίνα!...

— Έλίζα, (έκπληκτη).— Άν μάλλον... Άν-τι, κυρία Κόρη σου. Πούδς έξέρει... (Στό σημείο αυτό άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ό κόμης Τζιοβάνι. 'Η Έλίζα μόλις τόν είδε κάνει τήν πεισμα-μένη και ξανακάθεται στήν πολυθρόνα

της, παίρνοντας τό ρομάντζο της).

— Ο ΚΟΜΗΣ, (έκπληκτος πού βρίσκει έκεί τή μητέρα τού).— Μπα, ή μαμά μου έδώ; Μόλις πού όλίγου τηλεφώνησα απ' τό γραφείο μου σπίτι και μ' άπάντησαν πώς έχεις βγει έξω. (Βλέποντάς τήν δακρυσμένη). Τί έχεις μαμά; Γιατί είσαι δακρυσμένη;

— Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (προσπαθώντας νά χαμογέλαση).— Τίποτα, άγαπημένο μου. 'Η Κοντεσσίνα μούπε πώς δέν νοιώθει καλά τόν έαυτό της, δέν και λίγες μέρες... Τσιμαζόμουν μάλιστα νά φύγω... Άν θέλεις... (Τού κάνει νόημα νάβγουν έξω).

— Ο ΚΟΜΗΣ, (πού καταλαβαίνει πώς κάτι τό έτακτο συνέ-βη).— Ναι, ναι, θά σέ συνοδέψω ως κάτω, μαμά, κι' ύστερα παίρ-νεις τ' αυτοκίνητό μου και πηγαίνεις σπίτι.

— Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (φεύγοντας).— 'Ορεβουάρ, άγαπημένη μου Κοντεσσίνα!...

— ΈΛΙΖΑ, (μ' άδιαφορία).— 'Ορεβουάρ, κυρία Κόρη σου. (Μόλις βγήκαν έξω, πετά νευρικά τό βιβλίο και σηκώνεται απ' τή θέση της. Μονολογεί).— Όρίστε! Νάσαι ύποχρεωμένη νάχης διαρκώς κοντά σου τήν κυρία Κόρη σου! Αλλη πού δέ θά τήν ήθελα ούτε για πλύστρα μου! Τί ξυτίλα και κακό πούβγαυε από πάνω της!... Καλά κι' άνο έα τό παράθυρο. Κόντευα νά λιποθυμήσω!...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (πού έπιστρέφει σ' ά λίγο. Με θυμό).— Δέ μού λες, σέ παρακαλώ, τί κάθισες κι' είπες τής μαμάς μου και τήν έπιασε νά κλάψη;

— ΈΛΙΖΑ, (περιφρονητικά).— Τίποτα.

— Ο ΚΟΜΗΣ.— Κι' όμως φαίνεται πώς έβγαψε πολύ έδώ μέσα πρoτoυ οδo έγώ. Γιατί ήταν δακρυσμένα τ' ά μάτια της;

— ΈΛΙΖΑ.— Δέν τό πρόσέα...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (μέ θυμό).— Δέν είνε διαγωγή αλλη άπάντηνι στή μαμά μου. Τό καταλαβαίνεις ή όχι; Κάθισες και τής είπες ότι θά σηκωθείς νά φύγης. Για πού με τό καλό;

— ΈΛΙΖΑ, (συγκινητικά).— Δέν σ' ένδιαφέρει!... Άν σ' ένδιέφερε δέ θά μ' έπιασε νά κλάψω τόσο προχτές σάν γύρισα έδώ, ύστερα από τό σκάνδαλο... μ' έπιασε τή φιλενάδισσα σου στο γραφείο. Ρώτα τό Μπόμπυ πόσο έβγαυε. Και τώρα στενοχωρήθηκες γιατί έβγαυε ή μαμά σου, (μέ είρωνικό μορφασμό) ή κυρία Κόρη σου!...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (έγωίστικά).— Σέ, μπορείς νά μ' άπας όσο θέλεις. Μά ή μαμά μου δέν θέλω νά κλαίη!...

— ΈΛΙΖΑ.— Άμ, βέβαια δέ σέ νοιώζει για μένα. Άς είν' καλά ή φιληνάδα σου, ή ντεμουαζέλ Νταίζυ. Τάκουσα όλο όσα τής έλεγες. Είχα εύ-τυχώς τήν έμπνευση νά μή μω άμύλας μέσ' στο γραφείο σου. (Μιμούμενη τήν φωνή τού): «Σέ λίγο θά χωρίσουμε, Νταίζυ μου. Κάμε λίγη ύ-πομονή, δέν μπορώ νά τήν ύποφέρω πιά!...

Τής τάπες αυτό ή όχι; Δέν ψέμας; — Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

— ΈΛΙΖΑ.— Αλλη τή φορά δέ γυλάστηκα. Βιά-ζομαι νά με χωρίσεις για νά πάρησ τή φίλη σου...

— Ο ΚΟΜΗΣ, (δραγμένως με σταυρωμένα τ' ά χέρια).— Όσο! Έτσι λοιπόν; Έκατσε και σου φάκουγες; (Ελάοντας προσποιητά). Δέ σέ παρα-έξηγ' όμως γιατί σέ έξερω πόσο φιλητοπή είσαι.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΓΚΩΤΣΕ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΑΣΤΡΟΥ

Ποιό είναι το τρομερό μυστικό, που κρύβει η ξανθή Έδβιγκ τόσο μελαγχολική; Ένα δάκρυ — κόμπος μαργαριταριού — κυλάει από την άκρη του ματιού της μάγουλο. Ένα μονάχα, που ποτέ δε στερεύει...

Έδβιγκ, ξανθή Έδβιγκ, δεν πιστεύεις πια στον καλό Χριστό; Γιατί σφίγγεις πάντα το στήθος σου με τις λεπτές ευγενικές παλάμες σου, που έχουν ξεθωιάσει σαν

των νεφών του δρυμού; Τι σιλολογείς; Θα γίνης μητέρα... Μα αυτός ήταν ο πόθος σου κι' ο πόθος του ευγενικού άνδρός σου, του κόμητος Λόδβρου. Αλλοίμονο, κάποιο τρομερό μυστικό βράζει την καρδιά της φτωχής Έδβιγκ!

Λίγους μήνες πριν ένας ξένος γύρνε φιλοξενία στον πύργο τους. Ήταν μία μανή νύκτα, που είχε σηκωθεί άγρια μπόρα. Ο πύργος σειώταν από τα θέματα του και τριεβολόυσε κι' ο άγγελος χτυπούσε μανιασμένα τα παράθυρα. Ο ξένος ήταν ώριμος, σιωπηλός άγγελος, με ειχε και κάτι το διαβολικό άπανό του. Χαμογελάει γλυκά, με το χαμόγελό του σε πάγωνε όπως η κρύα άβυσσ που ανεγείλει μπρος σου ξαφνικά. Σε γοήτευε σαν το φερίδι, που με τη ματιά του τραβάει κοντά του το πούλι. Ήταν τραγουδιστής. Το μελαγχολικό πρόσωπό του μαργαριτάς, δε ήταν, μέσα βαθεία, από την καρδιά της Βοημίας. Τραγουδούσε παράξενα τραγούδια, που τάραιζαν την καρδιά, ή φούντωναν τον πόθο. Κι' όσο τραγουδούσε ένα μαύρο κοράκι, καθισμένο στον ώμο του, κρατούσε το ρυθμό με το ρόμφος του και τινάζε τα πλατιά του φτερά.

Η Έδβιγκ χλωμάει, ακούγοντάς τον, όπως χλωμαίνουν τα κρινάκια κάτω από το φεγγαριού το φως. Παραλυμένη, μισοπεσμένη, μεθυσμένη, θαρρείς, ανάσαινε τη μυρουδιά θανατερών λουλουδιών... Από μανη πάντα ξεπλημένη στο ντεβάνι της.

Τέλος, ο μακρινός τραγουδιστής έφυγε, ή μπόρα γαλήνεψε κι' ένα γαλάζιο χαμόγελο φώτισε την όψη του ούρανο. Μα από τότε η Έδβιγκ, άκουμπασμένη στο παράθυρό της, κλαίει. Κλαίει σιγανά κι' άδία-κοπα.

Μιά μέρα η Έδβιγκ έγινε μητέρα. Έφρασε στο κόσμο ένα ωραίο αγοράκι. Είπε λευκό και ροδομάγουλο, άγιο, που έχει στη ματιά του κάτι από τη μαύρη ματιά του ξένου. Η μητέρα το πρόσεξε αυτό καλώς. Α! φτωχή Έδβιγκ! Γιατί να νυττάζει με τόση έπιμονή τον ξένο με την άρπα του και με το κοράκι σου;

Ο έφημεριος πήγε και βάφτισε το παιδί και τοδωκε το όνομα Όλουφ. Κι' ο μάγος ανέβηκε στην ψηλότερη κορφή του πύργου για να βεβαιώσει το άστρο του. Σε λίγο κατέβηκε στην κάμαρη της Έδβιγκ; και με ύφος σοβαρό και μετρημένο, είπε, χώνοντας τα δάχτυλα στη μακρουλή του γενειάδα:

— Κόμισσα Έδβιγκ και σείς κόμη Λόδβρου, άκουστε: Πρώτη φορά το βλέπω αυτό. Το παιδάκι σας έχει δυο άστρα, ένα πράσινο και ένα κόκκινο. Το πρώτο είναι καλό, το δεύτερο όμως όλο-θρικό. Θα γίνης πολύ ευτυχισμένος ή πολύ δυστυχισμένος, ή θα συμβούν τσας και τα δυο.

— Θα νικήση το πράσινο άστέρι, είπε ο κόμης Λόδβρου. Μα η καρδιά της μητέρας σπάρωσε στα λόγια αυτά. Φοβόταν πως θα νικήση το κόκκινο.

Ο καιρός περνούσε κι' ο Όλουφ δλο και μεγάλωνε. Μα έγινε πολύ παράξενο παιδί: Θάλαγες ότι κάτου από την ευγενική, ρόδινη επιδεξιότητα του κλείνει δυο παιδιά με δυο διαφορετικούς χαρακτήρες. Τη μία μέρα είναι καλός σαν άγγελος, με την άλλη ξαφνικά γίνεται κακός ος διάβολος. Τη στιγμή που κλαίει, ξεσπάει ξαφνικά σ' άκρότητα γέλιο. Όσο μεγάλωνε, οι φαντασιοληξίες του δέν ελιναν όρια και έκει που έλανε τις μεγαλειώδεις άσας. γίνονταν άμέσως ήσυχος και μαλακός σαν άρνάκι. Κι' όταν τον ρωτούσε για όλα αυτά, λέει πως: τον ταραζει το κόκκινο άστρο. Η όψη του είναι ώραιότερη σαν των άγγέλων, με έχει κάτι, που σε κάνει ν' άνησυχής. Η ματιά του έχει κάτι το σκληρό. Απορούλαχτα όπω; ή ματιά του ξένου από τη Βοημία.

Πόσο γρήγορα περνούν τα χρόνια!

Η ξανθή Έδβιγκ άνοπαύεται τώρα κάτω από τις σπονιές άψίδες του τάφου των Λόδβρου, πλάι στον κόμητα. Άπάντα από το μήνα της ύπάρχει ένα ωραίο άγαλμα ξεπλημένο. Τι λέει στην ύστερη στιγμή της ή Έδβιγκ, κανένας δέν το έφαγε. Μα ο παπας που την έξιολογούσε, έγινε πύλο χλωμός από την έτοιμοθάνατη, ακούγοντάς την...

Ο Όλουφ είναι πια είκοσι χρονών καλληκάρι. Είναι άξιος σίς γυμνάσματα και ρίχνει επιδέξια τη σάιτα. Δίχως σπαρμένα και δίχως χαλινάκια μπορεί να ύτοτάξη και τα πιο άγρια άλογα. Όπως σ' όλα του, έτσι και στον έρωτα είναι άστατος: ο Όλουφ: Άλλοι τον άκούε να φωνάζει:

— Ω! παρθένας του Βορρά, λευκές, ώριμες κι' άγνές σαν τους άπότητους πάγους του Πόλου!

Κι' άλλοτε πάλι γητεμένος από τις κόρες της Ίταλίας, σινάει:

— Ω! κοπέλλες ξαστές και γλυκερές της Ίταλίας, που ό ήλιος χρυσώνει τα ξανθά μαλλιά σας! Καρδιές πύρινες, κλεισμένες μέσα σε στήθη μερούνηνα!

Και το χειρότερο είναι, ότι ο Όλουφ και στη μία και στην άλλη περίπτωση, μιλάει μ' όλη του την ειλικρίνεια. Ήταν κάτι αλόκοτο αυτό, που γίνονταν μέσα στην ψυχή του.

Μιά μέρα ο Όλουφ κάλεσε τον πιστό του ίπποκόμο το άειρή και του είπε να έτοιμάση το άλογό του.

— Κόμμε, του είπε, δε βλέπετε τί χιόνι που πέφτει; Δέν άκούτε πως σφυρίζει ο άέρας στο λόγγο και πως λυγίζει τα έλατο ός τη γή; Δέν άκούτε μακριά πως ουλιάζουν οι λύκοι και τ' άγρια;

— Καλά μου Δετρίε, είπε ο Όλουφ, έγω θα τινάξω σαν άσπλο πούπουλα το χιόνι από πάνω μου, θα περάσω το λόγγο, όπω κι' άν σφυρίζει ο άνεμος και τα νύχια των λύκων δέν είναι τίποτα μπρος σ' άρματά μου.

Πέρα από το πυκνό δάση και πίσω από τα βουνά μια πεντάμορφη κοπέλα περιμένει στον πύργο της το κόμη Όλουφ να έλδοβρόν. Προπεί να πάη...

Ο νέος καρβαλλίκευσε το άπ του, το κέντρισε και χάθηκε στην καταχνιά. Οι δυο πελώριοι σκύλλοι του, ο Μοργος και ο Φενρίε τον συνοδεύουν στο ταξίδι. Περνάει την παγωμένη λίμνη, καλπάζοντας άπάνου στους χοντρούς πάγους της και πέφνει στο δάσος των έλατιών. Ο μαύρος γάμος έχει κατοικία του στο δάσος αυτό. Ε. που οι βράχοι ύψώνονται γινάσι κι' έ. που οι ριζές των δένδρων καθώς γάνουνται στη γή και βυζαίνουν άδύνατα τα χώμα, μοιάζουν σαν χοντρά φερίδια. Μα τι μπορεί να τρομάξη το γενναίο Όλουφ;

— Έμπρός Μάψ! παρακινά τ' άλφ του, και έλογο και καρβαλλίκες σάησαν τον άγιομένο Βορρά το λόγγο.

Τέλος έφτασε στον πύργο της Κορής της καρδιάς του.

— Αδέντα Όλουφ, πόσο άρρητος! του είπε έκείνη. Πολύ φοβήθηκε μη σπυρθεί ή έρκούδα του βουνού το δρόμο ή μη σ' ήλθαν στα μαγικά παλάτια της ή νύμφες του δρυμού και ή νεράιδες. Άλλά γιατί ήρδες με σύντροφο σ' αυτή μας τη έρωτική συνάντηση;

— Για ποιο σύντροφο μου μιλάς, λουλούδι της ψυχής μου; είπε ο Όλουφ στην ωραία πυγροδόσσου. Έννοώ τον ίπποτή με το κόκκινο άστρο, που πάντα σ' έπαυονότι. Το κακό πνεύμα που σε κυβαρνάει. Δέ μπορώ ν' άκούσω τα έρωτάλογά σου, άν πρώτα δέν τον διώξω.

Ο Όλουφ έφυγε περκαμένος, με και άποφασισμένος να πολεμήση με τον ίπποτή του κόκκινου άστρου, άν τον άπαντούσε κάπου. Στο δρόμο συλλογίζονταν:

— Όρισμένος ή Βρένδα — έτσι έλεγαν την ωραία πυγροδόσσου — είναι τρολλή. Και τι θέλει να έλξη με τον ίπποτή της του κόκκινου άστρου;

Ένας άγγελος χιονοστρόβιλος σηκώθηκε έκείνη τη στιγμή και συγχρόνως ένα κοπάδι μαύρων κοράκων άρχισε να καλοδουλάει άπάντα από το κεφάλι του γενναίου ίπποτή, κολάζοντας τρομερά. Μαζί με τα κοράκια έκεινα ήταν, σαν άρχηγό τους, και το μαύρο κοράκι, που κάθονταν μία φορά στις πλάτες του μάγου τραγουδιστή από την μακρινή Βοημία. Ο Φενρίε κι' ο Μοργος, άφηναν υφίσταται τον άέρα, άρχισαν να περδον και να τινάζουνται ό; άπάνου, γαυγίζοντας άγρια. Ο Όλουφ είχε στάσει πια σ' ένα στενό και κακοτράχαλο μονοπάτι, όταν ξαφνικά άκουσε άπ' άνωτίους καλπασμό άλόγων κι' άμέσως φάνηκε ένας άραιός ίπποτής καρβάλα σ' άλόγο του. Τον άκολουθούσαν κι' αυτόν δύο πελώριοι σκύλλοι. Σίγουρα θα τον έπερνε κανείς για τον Όλουφ, γιατί είχε τα ίδια όπλα, το ίδιο άλογο και το ίδιο όπλο. Μονάχα που στην περικεφαλαία του είχε καρφώσει κόκκινο φερίδι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι άγγυροπευλημένοι. Η πιδ εδυνή τιμή της πωλήσεως .. άνθρώπων. Τα ποδια του Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρη. Ο γεωλόγος Σκουφός και τα κεφάλια των Λεχαιωιτών. Πως παρ' έλλινε ο Γάλλος ταγματάρχης Μποσκίε, να φάη... σανό στη Λάρισα!... Άσφαλός συνταγή κατασκευής άντισεισμικών οπισιάν στη Ζακύνθο. Μία Πασχαλιά του Μιστριώτη.

Στά Όθωνικά οι Μανιάτες είχαν επαναστατήσει και αυτοί κατά το Όθωνο, για την καταστολή δε της σείσεως έστάλη στη Μάνη, τακτικός στρατός και Βαυαροί, της φροφάς του Βασιλέως. Κατά τας συμπλοκάς, οι Μανιάτες κατάρθσαν να πιάσουν μαρι-κούς Βαυαρέζους αχμαλώτους, τους όποιους έπειτα έπούλησαν από ένα... άγγορι τον ένα!

Από τότε οι Βαυαροί στη Μάνη λεγότουσαν... άγγυροποι-λημένοι!...

Μία φορά, το Πάσχα, όταν πήγε έλληνικός στρατός στην Κρή-τη, θέλησε να έπισκεφθή τους στρατώνες και να ταγκρήση το πινακλό αυτό με τους στρατιώτες της πατρίδος του και ο Κρής όπλαρχηγός Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρης.

Μερικοί στρατιωτικοί θελήσαν τότε να τον περφέουν: — Αί! γέραςας πια καπετάνιε, δέν είσαι για ντυφους! Δέν βα-στούν τα ποδια σου, του είπαν.

— Τα καλά τα καλληκάρια, άπάντησεν ο Γέρω-Κοπετανίος, δέν χρεάζονται ποδια. Τα ποδια είναι καλά για... κείνους που φεύγουν στο πόλεμο βρέ!...

Μία φορά είχε σταλεί στα Λεχαινά, από την Κυ-βέρνηση ο γεωλόγος Σκουφός, για κάποια έρευνα έ-κει, αλλά, άγνωστο για ποιά αίτια, πορξήγηθη και αυτός από τους χωρικούς και οι χωρικοί από αυτόν, τόσο, που οι Λεχαιωίτες έστειλαν ένα τηλεγράφημα στο ύποπτείο των έσωτερικών διαμετρούόμενοι ένα-τίον του γεωλόγου ως εξής:

— Δομβάνομεν τιμήν γνωρίζομεν Σεβαστόν δ. σουργείον, ότι ποί ν' έστενοχόρησε το κεφάλι, δ σκουφός... ο γεωλόγος!...

Ένα πολύ νάσιμο έπεισόδιο έγινε κατά το 1910 στη Λάρισα, όταν ο Έντο και το έπιτελείο του, έ- πήγε έκει για να έπιθεωρήση τις... άποθήκες του σα-νού.

Κάποιος λοχίας έκλειδωσε στις άποθήκες του σα-νού τον Γάλλο ταγματάρχη Μποσκίε, χωρίς, φυσικά, να το καταλάβη. Ο Μποσκίε έμεινε άρκετές ώρες κλει-δωμένος και ύπέφερα πολύ. Τόσο πολύ μάλιστα ό-στε έλ-γε άστεινούμενος κατόπιν στους φίλους του:

— Ύπέφερα τρομερά από την πείνα. Παρ' όλίγο μάλιστα ν' άρχισα να τρώω... σανό!...

Όταν έγιναν ή σεισμικές καταστροφές της Ζακύνθου, ή τότε Κοβέρνης έστειλεν έκει έπιτελείο μηχανικών κ.τ.λ.

Τότε έρωφθη και ή ιδέα των άντισεισμικών οπισιάν, για την όποια όμως χαμπάρι δέν είχαν άκόμη οι άρχιτέκτονες του έλλη-νού.

Κάποιος έβυσπος Ζακύνθινος, πλησίασε τότε τον Νομομηχανι-κό, που διαβίβαζε τις άντολές και τις συμβουλές της Κυβερνήσεως και άρχισε να τον ρωτάη:

— Δέν μου λές, σε παρακαλώ, για να κατασκευάσω ένα στίλν άντισεισμικό τι πρέπει να κάμω;

Και ο Νομομηχανικός που δέν είχε ιδέα του πράγματος του είπε:

— Νά... οικονομήσης χρώματα!...

Διηγούνται το εξής ανέκδοτο του μακαρίτη Μιστριώτη, που ή-ταν τόσο στενά φανατικός στα «πάτρια».

Μία Δομπερή, την ώρα που χτυπούσαν ή καμπάνες την Άνάστα-σι, ο άείμητος καθηγής ήγγηε στη πόρτα του και άρχισε να πυροβολή.

Οι πυροβολισμοί ήσαν άπληροφωμένοι και στις μουμπούρες έ- τρεξαν οι χωροφύλακες φορηθέντες έγκλημα.

Ο Μιστριώτης έβγήκε τότε από μπάλκονι.

— Τι ζητείς;

— Παιός πυροβολεί έδώ;

— Έγώ.

Οι χωροφύλακες έμειναν σαν αγάλματα από την έκπληξη.

— Τι σάς φαίνεται παράξενο, τους είπεν ο μακαρίτης Μιστρι-ώτης, έδώ έρχεται ο Βασιλεύς και ρίχνουν του κόσμου τα κανόνια και όταν άνίσταται ένας Θεός, ο Βασιλεύς του Σύμπαντος, δέν θα τον χαϊρεύσαμεν πυροβολώντας!... Άνάγετα βέ-βηλοι!...

Και οι χωροφύλακες έφυγαν άπορρόντες και δυοστάμενοι...

ένω του Όλουφ ήταν πράσινο.

— Αδέντα Όλουφ; είπε ο ίπποτής ο όποιος είχε σκαπασμένο το πρόσωπό του με μαύρη μάσκα, σπαθήσε στην άκρη να διαβή γιατί όπω; βλέπετε το μονομάτι είναι σιανό. Είμαι βιαστικός και το ταξίδι μου είναι πολύ μακρινό.

— Μα το μονομάτι του πατέρα μου, άπάντησε ο Όλουφ, έσεις θα σπαθήσε στην άκρη για να περάσω έγώ. Και δίχως να χάνη και-ρό, έφερε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του. Ο άγνωστος ξεσπά-σσε κι' αυτός και ή μάχη άρχισε. Καθώς τα φονικά σπαθιά χτυ-πούσαν στους άσκαλεινους θώρακες, τινάζαν πλθός χρυσές σπίδες. Τα όπλα φρενιασμένα κι' έκεινα, σηκώνονταν στα πισινά τους πόδια κι' ώρμούσαν το ένα άπάνω σ' άλλο και ξεσκίζαν άγρια τις σάρκες των λαιμών και των στήθεών τους. Κ' οι τρομεροί καρβα-λλίκες με μανία, που όλο και φούντωνε χτυπιόνταν χωρίς σταματη-μά. Οι σκύλλοι είχαν γίνει κι' αυτοί ένα μουβράκι και σπαρδίζονταν.

Το αίμα έτρεχε ποτάμι από τις άρματωσές των δυο ίπποτών. Είχαν και οι δυο τους βαρειά πληγωθή. Μα γίνονταν κάτι παρά-ξενο. Όσα χτυπήματα έδινε ο Όλουφ στον άντιπαλό του κι' όσες πληγές του άνοιγε, ήταν σά να τις άνοιγε στον ίδιο του το κορμί. Ένα σνγκυρο τούλεξε άξαφνα το όπλο του. Τού φάνηκε πως ένα κρυό μυτερό σίδερο χωθήκε μέσα στα στήθεά του και ζητούσε να του έσκήση τη καρδιά. Ήταν ή τελευταία θανάσιμη σπαθιά πούχε δώσει στον άντιπαλό του! Μαζεύοντας τότε στη δύναμη του άπό-μινε ο Όλουφ, έπρότεινε με έπιθεωμένη το σπαθί του και τί- νιζε πέρα τη μαύρη μέσκα από το πρόσωπο του έχθρου του. Μα ο ίππος! Ο Όλουφ είδε άντικρυ τον ίδιο τον έαυτό του αν σε καθρέφτη πενταξάστερο. Είχε καλέψει με το ίδιο του το φάντασμα, με τον ίπποτή του κόκκινου άστρου!...

Το φάντασμα άφήνοντας μια άλλόκοτη κι' ά- γρια κραυγή, που έκαμε τα βουνά ν' άνατριχίλωναν, χάρηκε.

Το κοπάδι των μαύρων κορακιών, που στεροβί- λιναν, κολάζοντας άπάνου από το κεφάλι του γε- νναίου ίπποτή, πέταξε ψηλά και χάθηκε κι' έκεινο μέσα στα σύννεφα.

Ο Όλουφ ξαναγύρισε στην καλή του. Η νύχτα είχε έσσερη και γλυκερά. Άγκαλιασμένοι κυτάνε τσαρα ψηλά στον ούρανο. Το κόκκινο άστρο του Ό- λουφ δέν ύπάχει πια. Η Βρένδα, μεθυσμένη άπ' άγάπη, σκύβει και τον κυττάζει κατάματα. Τα μά-τια του δέν έχουν τίποτα από το σκοτεινό και μαύρο των ματιών του άλαργινού τραγουδιστή. Αυό έσπει-ρα λαμποκοπούσαν τώρα μέσα στις κόγχες των...

Ναύπαντρες γυναικούδες! Μη ρίχνετε τα μάτια σας ποτέ, έτσι κι' άθωα, στους Βημούς τραγου-διστές, που τραγουδάνε τραγούδια μεθυστικά και διαβολικά.

Ε' έσεις κοπέλλες άνύπαντρες, μονάχα στο πράσινο άστρο να έινετε πίστη.

Θεός. Γκωτιέ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΡΗ ΜΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Η ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣΤΕΡΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Κατά το Ρολίν, διάσημο Γάλλο οικονομολόγο και συγγραφέα του ίδιου αιώνος, κάθε νοικοκυρά πρέπει ν' άκολουθή τις εξής τέσσαρες θεμελιώδεις άρχές της οικιακής οικονομίας:

1) Να κανονίζει τα έξοδα της ανάλογα με τα έσοδήματά της, χωρίς να παρασύρεται από τις πολυτέλειες, που γίνονυν ή διά-φορες κοινωνικές συνήθειες.

2) Να μην αγοράζει ποτέ με πίστωση, αλλά πάντοτε τοίς μετρητοίς. Έτσι θα μπορεί ν' αγοράζει πράγματα έλκεκτότερα και φθηνότερα.

3) Να θεωρή ως μέγιστο άδίκημα το να κάνει τους υπηρέτες της και τους έργατες, που τη δουλεύουν, να περιμένουν πολύ καιρό το μισθό τους. Πρόπει να τους πληρώνη έγκαιρος.

4) Κατά τον προϋπολογισμό των έξοδων της να όριξη πάντοτε ένα ποσό, άποδύπεται για τους πεταχούς. Για να έκπληρωνη δε τα-χικά και δίχως να στενοχωρηθή, αυτό το ίερό κοθήμον, καλό είναι να έξομοίξη το ποσό, που άναλογεί για τους φτωχούς, άμείσως μό-λις ελποράττει τα έσοδά της.

Η έλεημοσύνη, ή γενναιοδωρία, στοιχίζει λιγώτερο όταν κα-νείς έχει έξομοσμένα από πριν τα χρήματα που θα διαθήη για το σκοπό αυτό.

Αέτες είναι ή θεμελιώδεις άρχές της; οι ιαχές οι ιονομίας κατά τον Ρολίν;

Τι λέγουν ή νοικοκυρές της έποχής μας;

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ώριμες γυναίκες όμοιάτνυ με τους άνδρες που έχουν έμπειρά άείωματα. Όλοι ύποκλινονται μπροστά τους, όχι όμως χωρίς συμπέρον.

Φερριέ

Κα Βλέσιγκεν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Άπό του προσοχούς φύλλου του «Μου-κέτου» θ' άρχίσωμεν δημοσιεύοντας έ- κλεκτάς σελίδας του διακεκριμένου εν-θυμογράφου λογιου κ.

ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

NOZAKI

105.

KABODIA

GEISHA / MADAM

NORTH-OSEA

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :
ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ & ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 9-11